

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego ⁽¹⁾** 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 1290/2014 z dnia 4 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014 dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 960/2014 zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014** 20
- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1291/2014 z dnia 16 lipca 2014 r. w sprawie warunków klasyfikacji, bez badania, płyt drewnopochodnych objętych normą EN 13986 oraz boazerii i okładzin z litego drewna objętych normą EN 14915 w odniesieniu do ich odporności na działanie ognia, gdy są stosowane do pokrycia ścian i sufitów ⁽¹⁾** 25
- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1292/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie warunków klasyfikowania bez badań niektórych niepowlekanych podłóg drewnianych zgodnie z normą EN 14342 w odniesieniu do ich odporności na działanie ognia ⁽¹⁾** 27

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1293/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie warunków klasyfikacji, bez badania, metalowych listew i obrzeży przeznaczonych do tynkowania wewnątrz pomieszczeń i objętych normą zharmonizowaną EN 13658-1, metalowych listew i obrzeży przeznaczonych do tynkowania zewnętrznego i objętych normą zharmonizowaną EN 13658-2 oraz metalowych narożników i profili specjalnych objętych normą zharmonizowaną EN 14353, w odniesieniu do ich odporności na działanie ognia ⁽¹⁾ 29
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1294/2014 z dnia 4 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1238/95 w odniesieniu do poziomu opłaty za wnioski i opłaty za badanie na rzecz Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin 30
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1295/2014 z dnia 4 grudnia 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 669/2009 w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwiększonego poziomu kontroli urzędowych przywozu niektórych rodzajów pasz i żywności nie pochodzących od zwierząt ⁽¹⁾ 33
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1296/2014 z dnia 4 grudnia 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 41

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa wykonawcza Komisji 2014/105/UE z dnia 4 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywy 2003/90/WE i 2003/91/WE określające środki wykonawcze do celów art. 7 dyrektywy Rady 2002/53/WE i art. 7 dyrektywy Rady 2002/55/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków badania niektórych odmian gatunków roślin uprawnych i gatunków warzyw ⁽¹⁾ 44

DECYZJE

2014/871/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 1 grudnia 2014 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na ósmym posiedzeniu Konferencji Stron Konwencji w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych w odniesieniu do wniosku dotyczącego poprawki do załącznika I do tej konwencji 50
- ★ Decyzja Rady 2014/872/WPZiB z dnia 4 grudnia 2014 r. zmieniająca decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie oraz decyzję 2014/659/WPZiB zmieniającą decyzję 2014/512/WPZiB 58

2014/873/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 3 grudnia 2014 r. uchylająca decyzję 2002/249/WE dotyczącą określonych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa i akwakultury przywożonych z Myanmaru przeznaczonych do spożycia przez ludzi (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 9057) ⁽¹⁾ 61

2014/874/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 3 grudnia 2014 r. zmieniająca decyzję 2008/866/WE w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających przywóz z Peru niektórych małży przeznaczonych do spożycia przez ludzi w odniesieniu do okresu jej stosowania (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 9113) ⁽¹⁾ 63

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

2014/875/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 4 grudnia 2014 r. w sprawie publikacji odniesień do normy EN 15649-2:2009+A2:2013 dotyczącej przedmiotów rekreacyjnych pływających stosowanych na wodzie i w wodzie oraz normy EN 957-6:2010+A1:2014 dotyczącej stacjonarnego sprzętu treningowego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ 65

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylającego dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013) 67
- ★ Sprostowanie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014) 68

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/104/UE

z dnia 26 listopada 2014 r.

w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 103 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuły 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) są kwestią porządku publicznego i powinny być skutecznie stosowane w całej Unii, aby nie dochodziło do zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym.
- (2) Egzekwowaniem na drodze publicznoprawnej art. 101 i 102 TFUE zajmuje się Komisja, która korzysta z uprawnień przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1/2003 ⁽³⁾. Po wejściu w życie Traktatu z Lizbony w dniu 1 grudnia 2009 r. art. 81 i 82 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską to obecnie art. 101 i 102 TFUE, które pozostały zasadniczo identyczne. Egzekwowaniem na drodze publicznoprawnej zajmują się także krajowe organy ochrony konkurencji, które mogą podejmować decyzje wymienione w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Zgodnie z tym rozporządzeniem państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyznaczania zarówno organów administracyjnych, jak i organów sądowych do stosowania art. 101 i 102 TFUE jako organów zajmujących się egzekwowaniem na drodze publicznoprawnej oraz do wykonywania różnych zadań powierzonych organom ochrony konkurencji w tym rozporządzeniu.
- (3) Artykuły 101 i 102 TFUE wywołują bezpośrednie skutki w stosunkach między jednostkami i nakładają na dane jednostki prawa i obowiązki, za których egzekwowanie odpowiadają sądy krajowe. Równie ważną rolę w stosowaniu reguł konkurencji mają zatem do odegrania sądy krajowe (egzekwowanie na drodze prywatnoprawnej). Podczas rozstrzygania sporów między podmiotami prywatnymi stoją one na straży praw podmiotowych zgodnie z prawem Unii, na przykład przyznając odszkodowania poszkodowanym w wyniku naruszenia prawa. Aby

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 z 6.3.2014, s. 83.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 listopada 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1).

osiągnąć pełną skuteczność art. 101 i 102 TFUE, a szczególnie praktyczny skutek zakazów w nich przewidzianych, konieczne jest, aby każdy — jednostki, w tym konsumenci i przedsiębiorstwa, jak również organy publiczne — mógł dochodzić przed sądem krajowym odszkodowania z tytułu wyrządzonej mu szkody wynikającej z naruszenia tych postanowień. Unijne prawo do odszkodowania ma zastosowanie jednakowo w odniesieniu do naruszenia art. 101 i 102 TFUE przez przedsiębiorstwa publiczne, jak i przez przedsiębiorstwa, którym państwa członkowskie przyznały prawa specjalne lub wyłączne w rozumieniu art. 106 TFUE.

- (4) Przewidziane w prawie Unii prawo do odszkodowania za szkodę z tytułu naruszenia unijnego i krajowego prawa konkurencji wymaga, by każde państwo członkowskie dysponowało przepisami proceduralnymi zapewniającymi skuteczne wykonywanie tego prawa. Konieczność dysponowania skutecznymi środkami procesowymi wynika również z prawa do skutecznej ochrony sądowej określonej w art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz w art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Państwa członkowskie powinny zapewnić skuteczną ochronę prawną w dziedzinach objętych prawem Unii.
- (5) Powództwo o odszkodowanie to tylko jeden z elementów skutecznego systemu egzekwowania prawa na drodze prywatnoprawnej w związku z naruszeniami prawa konkurencji; jego uzupełnieniem są alternatywne środki prawne, takie jak polubowne rozstrzyganie sporów oraz rozstrzygnięcia publicznoprawne, które skłaniają strony do zapłaty odszkodowania.
- (6) Aby egzekwowanie prawa na drodze prywatnoprawnej na mocy prawa cywilnego oraz egzekwowanie prawa na drodze publicznoprawnej przez organy ochrony konkurencji było skuteczne, oba te narzędzia muszą ze sobą współdziałać w celu zapewnienia jak największej skuteczności reguł konkurencji. Należy spójnie uregulować sposób koordynacji tych dwóch rodzajów egzekwowania, na przykład w odniesieniu do dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu organów ochrony konkurencji. Tego rodzaju koordynacja na poziomie Unii pozwoli również zapobiec rozbieżności mających zastosowanie reguł, która mogłaby zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (7) Zgodnie z art. 26 ust. 2 TFUE rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, na którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału. Między obowiązującymi w państwach członkowskich przepisami regulującymi dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia unijnego lub krajowego prawa konkurencji występują znaczne różnice. Skutkują one brakiem pewności co do warunków, na jakich poszkodowani mogą korzystać z prawa do odszkodowania przysługującego im na mocy TFUE, oraz mają wpływ na materialną skuteczność tego prawa. Ponieważ poszkodowani często decydują się ubiegać o odszkodowanie w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę, różnice między przepisami krajowymi prowadzą do nierównych szans pod względem dochodzenia roszczeń odszkodowawczych i mogą w związku z tym mieć wpływ na konkurencję na rynkach, na których prowadzą działalność zarówno poszkodowani, jak i przedsiębiorstwa będące sprawcami naruszenia.
- (8) Przedsiębiorstwa mające siedzibę i prowadzące działalność w różnych państwach członkowskich podlegają różnym przepisom proceduralnym, które znacząco wpływają na to, w jakim zakresie mogą one odpowiadać za naruszenie prawa konkurencji. Takie nierównomierne egzekwowanie unijnego prawa do odszkodowania może prowadzić nie tylko do powstania przewagi konkurencyjnej po stronie przedsiębiorstw, które naruszyły art. 101 lub 102 TFUE, ale także zniechęcać do korzystania ze swobody przedsiębiorczości i dostarczania towarów lub świadczenia usług w tych państwach członkowskich, w których prawo do odszkodowania jest egzekwowane skuteczniej. Z uwagi na fakt, iż różnice między przepisami o odpowiedzialności mającymi zastosowanie w różnych państwach członkowskich mogą mieć negatywny wpływ zarówno na konkurencję, jak i na właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, niniejsza dyrektywa powinna się opierać na podwójnej podstawie prawnej: art. 103 i 114 TFUE.
- (9) Należy — pamiętając o tym, że naruszenia prawa konkurencji o dużej skali często mają aspekt transgraniczny — zapewnić równiejsze szanse przedsiębiorstwom prowadzącym działalność na rynku wewnętrznym oraz poprawić warunki korzystania przez konsumentów z praw, które oferuje im rynek wewnętrzny. Należy zwiększyć pewność prawa oraz zmniejszyć różnice między państwami członkowskimi pod względem krajowych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia zarówno unijnego prawa konkurencji, jak i krajowego prawa konkurencji, jeżeli jest ono stosowane równoległe z unijnym prawem konkurencji. Dzięki zbliżeniu tych przepisów będzie można zapobiec powstawaniu jeszcze większych różnic między przepisami państw członkowskich regulującymi dochodzenie roszczeń odszkodowawczych w sprawach z zakresu konkurencji.
- (10) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 stanowi, że „jeżeli organy ochrony konkurencji państw członkowskich lub krajowe sądy stosują krajowe prawo konkurencji do porozumień, decyzji związków przedsiębiorstw lub praktyk uzgodnionych w rozumieniu art. [101 ust. 1 TFUE], które mogą wpływać na handel między państwami członkowskimi w rozumieniu tego przepisu, stosują również art. [101 TFUE] do takich porozumień, decyzji lub praktyk uzgodnionych. W przypadkach gdy organy ochrony konkurencji państw członkowskich lub krajowe sądy stosują krajowe prawo konkurencji do praktyk zakazanych art. [102 TFUE], stosują również art. [102 TFUE]”. W interesie właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz z uwagi na większą pewność prawa i wyrównywanie szans przedsiębiorców i konsumentów, zakres niniejszej dyrektywy powinien obejmować powództwa o odszkodowanie z tytułu naruszenia krajowego prawa konkurencji, jeżeli jest ono stosowane zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. W przeciwnym razie stosowanie różnych zasad w zakresie odpowiedzialności cywilnej za naruszenia art. 101 lub 102 TFUE i za naruszenia przepisów krajowego prawa konkurencji, które muszą być stosowane w tych samych sprawach i równoległe z unijnym prawem

konkurencji, miałyby negatywny wpływ na sytuację powodów w tej samej sprawie i na zakres ich roszczeń oraz stanowiłyby przeszkodę we właściwym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na powództwa o odszkodowanie z tytułu naruszenia krajowego prawa konkurencji, jeżeli to naruszenie nie wpływa na handel między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 101 lub 102 TFUE.

- (11) W przypadku braku przepisów prawa Unii powództwa o odszkodowanie podlegają krajowym przepisom i procedurom państw członkowskich. W myśl orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) każdy może dochodzić odszkodowania z tytułu poniesionej szkody, jeżeli zachodzi związek przyczynowy między tą szkodą a naruszeniem prawa konkurencji. Wszystkie przepisy krajowe regulujące korzystanie z prawa do odszkodowania z tytułu szkody wynikającej z naruszenia art. 101 lub 102 TFUE, również te, które regulują aspekty nieujęte w niniejszej dyrektywie, jak np. pojęcie związku przyczynowego między naruszeniem a szkodą, muszą być zgodne z zasadą skuteczności i zasadą równoważności. Oznacza to, że nie powinny one być formułowane ani stosowane tak, by korzystanie z gwarantowanego w TFUE prawa do odszkodowania stało się nadmiernie trudne lub praktycznie niewykonalne lub mniej korzystne niż przepisy mające zastosowanie w podobnych sprawach krajowych. W przypadku gdy państwa członkowskie w prawie krajowym przewidują inne warunki odszkodowania, np. odpowiedzialności, adekwatności lub winy, powinny mieć możliwość zachowania takich warunków, o ile są one zgodne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, zasadą skuteczności i zasadą równoważności oraz z niniejszą dyrektywą.
- (12) Niniejsza dyrektywa potwierdza wspólnotowy dorobek prawny dotyczący prawa do odszkodowania z tytułu szkody wynikającej z naruszenia unijnego prawa konkurencji, szczególnie w kwestii legitymacji procesowej i definicji pojęcia szkody, w formie potwierdzonej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, i nie przesądza o dalszym rozwoju tego dorobku. Każdy poszkodowany z tytułu takiego naruszenia może dochodzić odszkodowania z tytułu straty rzeczywistej (*damnum emergens*) i z tytułu zysku, którego został pozbawiony (utrącone korzyści lub *lucrum cessans*), wraz z odsetkami, niezależnie od tego, czy przepisy krajowe definiują te kategorie osobno czy też łącznie. Wypłata odsetek jest jednym z istotnych elementów odszkodowania służącego zadośćuczynieniu wyrządzonej szkody z uwzględnieniem upływu czasu; powinny one być należne od chwili wystąpienia szkody do chwili wypłaty odszkodowania, bez uszczerbku dla kwalifikowania takich odsetek w prawie krajowym jako odsetek wyrównawczych lub odsetek za zwłokę oraz bez uszczerbku dla uwzględniania upływu czasu jako odrębnej kategorii (odsetki) lub jako części składowej straty rzeczywistej lub utraconych korzyści. Ustanowienie przepisów mających w tym celu zastosowanie należy do państw członkowskich.
- (13) Z prawa do odszkodowania mogą korzystać osoby fizyczne lub prawne — konsumenci, przedsiębiorstwa oraz organy publiczne — bez względu na to, czy łączą je bezpośrednie stosunki umowne z przedsiębiorstwem będącym sprawcą naruszenia, oraz niezależnie od tego, czy organ ochrony konkurencji stwierdził wcześniej naruszenie prawa. Niniejsza dyrektywa nie powinna wymagać od państw członkowskich wprowadzania mechanizmów zbiorowego dochodzenia roszczeń w celu wykonania art. 101 i 102 TFUE. Bez uszczerbku dla odszkodowania z tytułu utraconych możliwości pełne odszkodowanie na mocy niniejszej dyrektywy nie powinno prowadzić do nadwyżki odszkodowania, ani w drodze odszkodowania karnego, ani odszkodowania wielokrotnego, ani innego rodzaju odszkodowania.
- (14) Powództwa o odszkodowanie z tytułu szkody wynikającej z naruszenia unijnego lub krajowego prawa konkurencji zwykle wymagają przeprowadzenia złożonych analiz stanu faktycznego i analiz ekonomicznych. Dowody niezbędne do udowodnienia zasadności roszczenia często są w posiadaniu wyłącznie strony przeciwnej lub osób trzecich i nie są w wystarczającym stopniu znane ani dostępne powodowi. W takiej sytuacji surowe wymogi prawne nakazujące powodowi szczegółowe przedstawienie na początku postępowania wszystkich faktycznych okoliczności sprawy oraz przedłożenie dokładnie określonych środków dowodowych mogą nadmiernie utrudnić skuteczne korzystanie z gwarantowanego w TFUE prawa do odszkodowania.
- (15) Dowody są ważnym elementem dochodzenia odszkodowania z tytułu szkód wynikających z naruszenia unijnego lub krajowego prawa konkurencji. Ponieważ jednak sprawy z zakresu prawa konkurencji charakteryzuje asymetria w dostępie do informacji, należy zapewnić powodowi prawo skutecznego żądania ujawnienia dowodów dotyczących ich sprawy, bez konieczności wskazywania przez nich konkretnych materiałów dowodowych. Aby zapewnić stronom równe szanse, środki te powinny być udostępnione również pozwanym w postępowaniach o odszkodowanie, tak aby mogli oni zwrócić się o ujawnienie dowodów przez powoda. Sądy krajowe powinny również mieć możliwość nakazania ujawnienia dowodów przez osoby trzecie, w tym organy publiczne. Jeżeli sąd krajowy zamierza nakazać Komisji ujawnienie dowodów, zastosowanie mają: zasada lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi z art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w odniesieniu do wniosków o przekazanie informacji. Jeżeli sądy krajowe nakazują organom publicznym, by ujawniły dowody, zastosowanie mają zasady współpracy prawnej i administracyjnej przewidziane w prawie unijnym lub krajowym.

- (16) Na wniosek strony sądy krajowe powinny mieć możliwość, pod ich ścisłą kontrolą, nakazać, by ujawnione zostały konkretne środki dowodowe lub dowody konkretnej kategorii, szczególnie w odniesieniu do konieczności i proporcjonalności środka nakazującego ujawnienie. Z wymogu proporcjonalności wynika, że procedurę wydania nakazu ujawnienia dowodów można wszcząć dopiero wówczas, gdy powód uprawdopodobni na podstawie racjonalnie dostępnych mu faktów, że poniósł szkodę spowodowaną przez pozwanego. Jeżeli wniosek o ujawnienie ma na celu uzyskanie dowodów konkretnej kategorii, kategorię tę należy określić poprzez podanie wspólnych cech ich elementów konstytutywnych, takich jak charakter, przedmiot lub treść dokumentów, o których ujawnienie wnioskowano, czas, w jakim były sporządzane lub inne kryteria, pod warunkiem że dowody wchodzące w zakres tej kategorii są istotne w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Takie kategorie należy określić jak najdokładniej i jak najwięcej w oparciu o racjonalnie dostępne fakty.
- (17) Jeżeli sąd w jednym państwie członkowskim występuje z wnioskiem do właściwego sądu innego państwa członkowskiego o przeprowadzenie dowodu lub występuje z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu bezpośrednio w innym państwie członkowskim, zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 ⁽¹⁾.
- (18) Istotne dowody zawierające tajemnice handlowe lub inne informacje poufne zasadniczo powinny być dopuszczone w postępowaniach o odszkodowanie, jednak takie informacje poufne wymagają odpowiedniej ochrony. Sądy krajowe powinny mieć zatem do dyspozycji szereg środków umożliwiających ochronę takich informacji przed ujawnieniem w toku postępowania. Środki te mogłyby obejmować możliwość usuwania z dokumentów fragmentów szczególnie chronionych, przeprowadzania niejawnych rozpraw, ograniczania kręgu osób mających wgląd w dowody oraz zlecenia biegłym streszczenia informacji i przedstawiania ich w formie zbiorczej lub innej formie nieobjętej klauzulą poufności. Środki służące ochronie tajemnic handlowych i innych informacji poufnych nie powinny jednak utrudniać korzystania z prawa do odszkodowania.
- (19) Niniejsza dyrektywa nie wpływa na przewidzianą w prawie krajowym państw członkowskich możliwość wniesienia odwołania przeciwko nakazom ujawnienia ani na warunki wniesienia takiego odwołania.
- (20) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ reguluje publiczny dostęp do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji i ma na celu dać opinii publicznej jak najszersze prawo dostępu do dokumentów tych instytucji. Prawo to podlega jednak pewnym ograniczeniom wynikającym z interesu publicznego lub prywatnego. Oznacza to, że system wyjątków ustanowionych w art. 4 tego rozporządzenia opiera się na równowadze interesów przeciwstawnych w danej sytuacji, mianowicie, z jednej strony, interesów, które przemawiają za ujawnieniem danych dokumentów, a z drugiej — interesów, którym zaszkodziłoby takie ujawnienie. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla takich zasad i praktyk wynikających z rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
- (21) Skuteczność i spójność stosowania art. 101 i 102 TFUE przez Komisję i krajowe organy ochrony konkurencji wymagają wspólnego podejścia w całej Unii do kwestii ujawniania dowodów znajdujących się w aktach organu ochrony konkurencji. Ujawnianie dowodów nie powinno nadmiernie umniejszać skuteczności egzekwowania prawa konkurencji przez organ ochrony konkurencji. Niniejsza dyrektywa nie obejmuje swoim zakresem ujawniania wewnętrznych dokumentów organów ochrony konkurencji ani korespondencji między organami ochrony konkurencji.
- (22) Aby zapewnić skuteczną ochronę prawa do odszkodowania, nie jest konieczne, aby ujawniać powodowi wszystkie dokumenty związane z postępowaniem na mocy art. 101 lub 102 TFUE jedynie z powodu, że powód zamierza wytoczyć powództwo o odszkodowanie, gdyż jest bardzo mało prawdopodobne, że powództwo to będzie musiało się opierać na wszystkich dowodach z akt związanych z tym postępowaniem.
- (23) Wymóg proporcjonalności należy uważnie ocenić wtedy, gdy ujawnienie grozi zniweczeniem strategii dochodzeniowej organu ochrony konkurencji poprzez wskazanie, które dokumenty wchodzą w skład akt, lub gdy grozi to negatywnym oddziaływaniem na współpracę przedsiębiorstw z organem ochrony konkurencji. Szczególną uwagę należy zwrócić na zapobieganie poszukiwaniom o charakterze rozpoznawczym, tzn. ogólnemu lub zbyt szerokiemu wyszukiwaniu informacji, które prawdopodobnie nie byłyby istotne dla stron procedury. Wnioski o ujawnienie dowodów nie powinny zatem zostać uznane za proporcjonalne, jeżeli dotyczą one ogólnego ujawnienia dokumentów znajdujących się w aktach organu ochrony konkurencji dotyczących danej sprawy lub ogólnego ujawnienia dokumentów przedłożonych przez stronę w kontekście danej sprawy. Tak ogólnie sformułowane wnioski nie byłyby zgodne z obowiązkiem strony składającej wniosek polegającym na jak najdokładniejszym i jak najwęższym określeniu materiałów dowodowych lub kategorii dowodów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

- (24) Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo sądów — w sytuacji, gdy sąd nakazuje ujawnienie jakiegokolwiek rodzaju dowodów z wyjątkiem oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar oraz propozycji ugodowych — do tego, by wziąć pod uwagę w świetle prawa unijnego lub krajowego interes, którym jest skuteczne egzekwowanie prawa konkurencji na drodze publicznoprawnej.
- (25) Wyjątek powinien mieć zastosowanie w przypadku każdego ujawnienia, które, jeśli zostałyby przyznane, stanowiłyby nadmierną ingerencję w dochodzenie prowadzone przez organ ochrony konkurencji w sprawie naruszenia unijnego lub krajowego prawa konkurencji. Informacje przygotowane przez organ ochrony konkurencji w toku postępowania dotyczącego egzekwowania unijnego lub krajowego prawa konkurencji i przesłane stronom tego postępowania (np. pisemne przedstawienie zarzutów) lub przygotowane przez stronę takiego postępowania (np. odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji wystosowane przez organ ochrony konkurencji lub zeznania świadków) powinny zatem móc być ujawniane w sądowych postępowaniach o odszkodowanie dopiero po zakończeniu postępowania przez organ ochrony konkurencji, np. przez wydanie decyzji na mocy art. 5 lub rozdziału III rozporządzenia (WE) nr 1/2003, z wyjątkiem decyzji w sprawie środków tymczasowych.
- (26) Ważnym narzędziem służącym egzekwowaniu unijnego prawa konkurencji na drodze publicznoprawnej są programy łagodzenia kar i postępowania ugodowe, ponieważ przyczyniają się do wykrywania i skutecznego ścigania najważniejszych naruszeń prawa konkurencji, a także do karania za nie. Ponadto jako że wiele rozstrzygnięć organów ochrony konkurencji podejmowanych w sprawach kartelowych opiera się na wnioskach złożonych w ramach programu łagodzenia kar, a powództwa o odszkodowanie w sprawach kartelowych są zazwyczaj działaniami następczymi, programy łagodzenia kar są również ważne dla skuteczności powództw o odszkodowanie w sprawach kartelowych. Przedsiębiorstwa mogą być niechętne do współpracy z organami ochrony konkurencji w ramach programów łagodzenia kar i postępowań ugodowych, gdyby ich oświadczenia zawierające obciążające je dowody, które zostały sporządzone wyłącznie do celów współpracy z organami ochrony konkurencji, miały być ujawniane. Takie ujawnienie mogłoby spowodować, że współpracujące przedsiębiorstwa lub ich kadry zarządzające ponosiłyby odpowiedzialność cywilną lub karną na warunkach mniej korzystnych niż współsprawcy naruszenia, którzy nie współpracują z organami ochrony konkurencji. Aby zadbać o stałą gotowość przedsiębiorstw do dobrowolnego zgłaszania się do organów ochrony konkurencji z oświadczeniami w ramach programu łagodzenia kar lub propozycjami ugodowymi, takie dokumenty powinny zostać wyłączone z zasady ujawniania dowodów. Ten wyjątek powinien mieć również zastosowanie do wiernego cytowania oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar lub propozycji ugodowych zawartych w innych dokumentach. Takie ograniczenia w ujawnianiu dowodów nie powinny powstrzymywać organów ochrony konkurencji przed ogłoszeniem swoich rozstrzygnięć zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi lub krajowymi. W celu zapewnienia, by ten wyjątek nie kolidował nadmiernie z prawem poszkodowanych do odszkodowania, należy ograniczyć go do tych dobrowolnych i zawierających obciążające dowody oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar oraz propozycji ugodowych.
- (27) Przewidziane w niniejszej dyrektywie przepisy o ujawnieniu dokumentów innych niż oświadczenia przedsiębiorców w ramach programu łagodzenia kar i propozycje ugodowe zapewniają osobom poszkodowanym wystarczająco dużo innych możliwości uzyskania dostępu do istotnych dowodów niezbędnych im do przygotowania powództwa o odszkodowanie. Na wniosek powoda sądy krajowe powinny mieć same możliwość uzyskania dostępu do dokumentów, w przypadku których przywoływane jest to odstępstwo, aby móc stwierdzić, czy jego treść nie jest szersza niż ustanowiona w niniejszej dyrektywie definicja oświadczenia przedsiębiorców w ramach programu łagodzenia kar lub definicja propozycji ugodowej. Wszelkie treści wykraczające poza te definicje powinny móc zostać ujawnione na stosownych warunkach.
- (28) Sądy krajowe powinny mieć możliwość, w dowolnym momencie, nakazać — w kontekście powództw o odszkodowanie — ujawnienie dowodów, które istnieją niezależnie od postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji („wcześniej istniejące informacje”).
- (29) Organowi ochrony konkurencji można nakazać ujawnienie dowodów wyłącznie wtedy, gdy nie można ich zasadnie uzyskać od drugiej strony lub od osoby trzeciej.
- (30) Zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 organy ochrony konkurencji, działając z własnej inicjatywy, mogą przedstawiać pisemne uwagi sądom krajowym w sprawach dotyczących stosowania art. 101 lub 102 TFUE. Aby egzekwowanie prawa na drodze publicznoprawnej mogło nadal przyczyniać się do stosowania tych artykułów, organy ochrony konkurencji powinny również mieć możliwość, działając z własnej inicjatywy, do przedstawiania swoich uwag sądowi krajowemu w celu oceny proporcjonalności ujawnienia dowodu znajdującego się w aktach tych organów w świetle wpływu, jaki takie ujawnienie miałoby na skuteczność egzekwowania prawa konkurencji na drodze publicznoprawnej. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia systemu, w ramach którego organ ochrony konkurencji byłby informowany o wnioskach o ujawnienie informacji, w przypadku gdy osoba zwracająca się o ujawnienie lub osoba, od której żąda się ujawnienia, są objęte dochodzeniem prowadzonym przez ten organ ochrony konkurencji w sprawie domniemanego naruszenia, bez uszczerbku dla krajowych przepisów przewidujących postępowanie *ex parte*.

- (31) Każda osoba fizyczna lub prawna, która wchodzi w posiadanie dowodów w wyniku uzyskania dostępu do akt organu ochrony konkurencji, powinna mieć możliwość wykorzystania dowodów do celów postępowania o odszkodowanie, którego jest stroną. Takie wykorzystanie dowodów powinno również przysługiwać każdej osobie fizycznej lub prawnej, która wstąpiła w prawa i obowiązki tej osoby, w tym poprzez nabycie roszczenia. W przypadku gdy dowody zostały pozyskane przez osobę prawną wchodzącą w skład grupy kapitałowej stanowiącej jedno przedsiębiorstwo do celów stosowania art. 101 i 102 TFUE, takie wykorzystanie dowodów przysługuje również innym osobom prawnym należącym do tego samego przedsiębiorstwa.
- (32) Jednak wykorzystanie dowodów uzyskanych poprzez dostęp do akt organu ochrony konkurencji nie powinno nadmiernie umniejszać skuteczności egzekwowania prawa konkurencji przez organ ochrony konkurencji. Aby zapewnić, że ograniczenia w ujawnianiu, o których mowa w niniejszej dyrektywie, nie są osłabione, wykorzystywanie dowodu tego typu, o którym mowa w motywach 24 i 25 i który został uzyskany wyłącznie dzięki dostępowi do akt organu ochrony konkurencji, powinno być ograniczone ze względu na te same okoliczności. Takie ograniczenie powinno być niedopuszczalne w postępowaniach o odszkodowanie lub w inny sposób chronione na mocy mających zastosowanie przepisów krajowych, mogących zapewnić pełną skuteczność ograniczeń w ujawnianiu dowodów tego rodzaju. Ponadto dowody uzyskane od organu ochrony konkurencji nie powinny stać się przedmiotem wymiany handlowej. Możliwość wykorzystania dowodów uzyskanych wyłącznie dzięki dostępowi do akt organu ochrony konkurencji należy zatem ograniczyć do osoby fizycznej lub prawnej, której pierwotnie udzielono takiego dostępu, i do jej następców prawnych. To ograniczenie mające na celu uniknięcie handlu dowodami nie uniemożliwia jednak sądom krajowym nakazania ujawnienia takich dowodów na warunkach przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (33) Fakt wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie lub wszczęcia dochodzenia przez organ ochrony konkurencji powoduje ryzyko zniszczenia lub ukrycia przez osobę dowodów, które byłyby użyteczne dla wykazania słuszności roszczenia odszkodowawczego dochodzonego przez poszkodowanego. Aby zapobiec niszczeniu istotnych dowodów oraz zapewnić, że nakazy sądowe dotyczące ujawnienia są wykonywane, sądy krajowe powinny mieć możliwość nakładania wystarczająco odstrasżających kar. Jeżeli chodzi o strony postępowania, szczególnie skuteczną i pomocną karą w ograniczaniu przewlekłości postępowania odszkodowawczego może być ryzyko przyjęcia za udowodnione twierdzeń strony przeciwnej. Możliwość nałożenia kary powinna istnieć również w przypadku niedopełnienia obowiązku ochrony informacji poufnych oraz niewłaściwego wykorzystania informacji uzyskanych w wyniku ujawnienia dowodów. Możliwość nałożenia kary powinna istnieć także w przypadku niewłaściwego wykorzystania w postępowaniach o odszkodowanie informacji uzyskanych dzięki dostępowi do akt organu ochrony konkurencji.
- (34) Zapewnienie skuteczności i spójności stosowania art. 101 i 102 TFUE przez Komisję i krajowe organy ochrony konkurencji wymaga wspólnego w całej Unii podejścia do wpływu ostatecznych decyzji krajowych organów ochrony konkurencji stwierdzających naruszenie na późniejsze powództwa o odszkodowanie. Takie decyzje są wydawane dopiero wtedy, gdy Komisja zostanie poinformowana o planowanej decyzji lub — w przypadku jej braku o dowolnym innym dokumencie przedstawiającym proponowany kierunek działań, zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, i jeśli Komisja nie pozbawiła krajowego organu ochrony konkurencji jego kompetencji, wszczynając postępowanie zgodnie z art. 11 ust. 6 tego rozporządzenia. Komisja powinna zapewnić spójne stosowanie unijnego prawa konkurencji, przedstawiając dwustronnie oraz w ramach europejskiej sieci konkurencji wskazówki dla krajowych organów ochrony konkurencji. Aby zwiększyć pewność prawa, uniknąć niekonsekwencji w stosowaniu art. 101 i 102 TFUE, zwiększyć efektywność i skuteczność proceduralną postępowań o odszkodowanie oraz wspierać funkcjonowanie rynku wewnętrznego na rzecz przedsiębiorstw i konsumentów, stwierdzenie naruszenia art. 101 lub 102 TFUE w ostatecznym rozstrzygnięciu krajowego organu ochrony konkurencji lub sądu odwoławczego nie powinno podlegać zaskarżeniu w późniejszych postępowaniach o odszkodowanie. A zatem takie stwierdzenie powinno być uznawane za dowiedzione w sposób niezbity na potrzeby powództw o odszkodowanie mających związek z tym naruszeniem, wytaczanych w państwie członkowskim tego krajowego organu ochrony konkurencji lub sądu odwoławczego. Skutek takiego stwierdzenia powinien jednak obejmować wyłącznie charakter naruszenia oraz jego zakres przedmiotowy, osobowy, czasowy i terytorialny, tak jak to ustalił organ ochrony konkurencji lub sąd odwoławczy w ramach wykonywania swojej jurysdykcji. Jeżeli w rozstrzygnięciu stwierdzono, że naruszone zostały przepisy krajowego prawa konkurencji, w sprawach, w których unijne i krajowe prawo konkurencji są stosowane w tej samej sprawie i równolegle, naruszenie to powinno również zostać uznane za dowiedzione w sposób niezbity.
- (35) Jeżeli powództwo o odszkodowanie jest wytaczane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie krajowego organu ochrony konkurencji lub sądu odwoławczego, które stwierdziły naruszenie art. 101 lub 102 TFUE, do którego odnosi się powództwo, powinna istnieć możliwość przedstawiania sądom krajowym stwierdzenia zawartego w rozstrzygnięciu ostatecznym wydanym przez krajowy organ ochrony konkurencji lub sąd odwoławczy co najmniej jako domniemanie faktyczne, że nastąpiło naruszenie prawa konkurencji. Można ocenić takie stwierdzenie, w odpowiednim przypadku, wraz z innym dowodem powoływanym przez strony. Skutki rozstrzygnięć krajowych organów ochrony konkurencji i sądów odwoławczych stwierdzających naruszenie reguł konkurencji pozostają bez uszczerbku dla praw i obowiązków sądów krajowych na mocy art. 267 TFUE.

- (36) Przepisy krajowe regulujące początek, długość, zawieszenie lub przerwanie biegu terminu przedawnienia nie powinny nadmiernie utrudniać wytaczania powództwa o odszkodowanie. Ma to szczególne znaczenie w odniesieniu do powództw opartych na stwierdzeniu naruszenia przez organ ochrony konkurencji lub sąd odwoławczy. W tym celu po przeprowadzeniu postępowania przez organ ochrony konkurencji powinno być możliwe wytoczenie powództwa o odszkodowanie w celu wyegzekwowania krajowego i unijnego prawa konkurencji. Bieg terminu przedawnienia nie powinien się rozpoczynać, zanim naruszenie nie ustanie ani zanim powód nie dowie się lub zanim nie będzie można od niego zasadnie oczekiwać wiedzy o działaniu stanowiącym naruszenie, o tym, że naruszenie wyrządziło powodowi szkodę, oraz o tożsamości sprawcy naruszenia. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zachowania lub wprowadzenia bezwzględnych terminów przedawnienia mających powszechne zastosowanie, pod warunkiem że długość takich bezwzględnych terminów nie czyni korzystania z prawa do pełnego odszkodowania praktycznie niewykonalnym lub nadmiernie trudnym.
- (37) W przypadku gdy naruszenia reguł konkurencji dopuści się wspólnie kilka przedsiębiorstw, jak ma to miejsce w przypadku kartelu, należy zapewnić, że tacy współsprawcy naruszenia będą solidarnie odpowiadać za całą szkodę wyrządzoną w wyniku naruszenia. Współsprawca naruszenia powinien mieć prawo uzyskania od innych sprawców nadwyżki, jeśli zapłacił on więcej niż przypadająca na niego część. Określenie tej części jako względnej odpowiedzialności danego sprawcy naruszenia za to naruszenie oraz odpowiednich kryteriów, takich jak wysokość obrotów, udział w rynku lub rola w kartelu, należy do mającego zastosowanie prawa krajowego, z zachowaniem zasady skuteczności i zasady równoważności.
- (38) Przedsiębiorstwa, które współpracują z organami ochrony konkurencji w ramach programu łagodzenia kar, odgrywają kluczową rolę w ujawnianiu naruszeń popełnianych przez tajne kartele oraz w ich eliminowaniu, zmniejszając w ten sposób często zakres szkody, jaka zostałaby spowodowana, gdyby naruszenie trwało. W związku z tym należy zapewnić, by przedsiębiorstwa, które organ ochrony konkurencji zwolnił z kary pieniężnej w ramach programu łagodzenia kar, nie były nadmiernie narażone na roszczenia odszkodowawcze, mając na uwadze, że decyzja organu ochrony konkurencji stwierdzająca naruszenie może stać się ostateczna dla podmiotu zwolnionego z kary wcześniej niż dla innych przedsiębiorstw, których nie zwolniono z kary, i może sprawić, że taki podmiot zwolniony z kary stanie się najlepszym celem do wytoczenia powództwa. Podmiot zwolniony z kary powinien być zatem zasadniczo zwolniony z solidarnej odpowiedzialności za całą szkodę, a przypadająca na niego część odszkodowania względem innych współsprawców nie powinna przewyższać wartości szkody wyrządzonej jego bezpośrednim lub pośrednim nabywcom, a w przypadku kartelu nabywców — jego bezpośrednim lub pośrednim dostawcom. W zakresie, w jakim kartel wyrządził szkodę podmiotom niebędącym klientami ani dostawcami sprawców naruszenia, część odszkodowania przypadająca na podmiot zwolniony z kary nie powinna przewyższać jego względnej odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez kartel. Udział ten należy określić zgodnie z tymi samymi zasadami, które stosuje się do określenia wysokości części odszkodowania przypadającej na poszczególnych sprawców naruszenia. Podmiot zwolniony z kary powinien w pełni odpowiadać wobec poszkodowanych niebędących jego bezpośrednimi lub pośrednimi nabywcami lub dostawcami tylko wtedy, gdy nie mogą oni uzyskać pełnego odszkodowania od pozostałych sprawców naruszenia.
- (39) Szkada w postaci straty rzeczywistej może wynikać z różnicy między ceną faktycznie zapłaconą a ceną, która obowiązywałaby, gdyby nie doszło do naruszenia. Jeżeli poszkodowany doprowadził do zmniejszenia swojej straty rzeczywistej poprzez jej całkowite lub częściowe przerzucenie na swoich własnych nabywców, przerzucona strata nie stanowi już szkody, z tytułu której podmiotowi, który dokonał takiego przerzucenia, przysługuje odszkodowanie. Zasadniczo należy zatem umożliwić sprawcy naruszenia podniesienie przeciwko roszczeniu odszkodowawczemu zarzut przerzucenia straty rzeczywistej. Należy zapewnić, by sprawca naruszenia, jeżeli podnosi zarzut przerzucenia obciążeń, musiał dowieść istnienia i zakresu przerzucenia nadmiernego obciążenia. Ten ciężar przeprowadzenia dowodu nie powinien wpływać na możliwość wykorzystania przez sprawcę naruszenia dowodów innych niż dowody będące w jego posiadaniu, na przykład dowodów już uzyskanych w danym postępowaniu lub dowodów będących w posiadaniu innych stron lub osób trzecich.
- (40) W sytuacjach, w których przerzucenie przyniosło skutek w postaci zmniejszenia sprzedaży, a spowodowało szkodę w postaci utraconych korzyści, prawo do dochodzenia odszkodowania za takie utracone korzyści powinno pozostać bez zmian.
- (41) Zależnie od warunków, na których przedsiębiorstwa prowadzą działalność, praktyką handlową może być przerzucanie podwyżek cen na niższe poziomy łańcucha dostaw. Konsumenti lub przedsiębiorstwa, na których zatem przerzucono stratę rzeczywistą, ponoszą szkodę wynikającą z naruszenia unijnego lub krajowego prawa konkurencji. Sprawca naruszenia powinien wyrównać taką szkodę, jednak konsumentom lub przedsiębiorstwom, którzy sami niczego nie nabyli od sprawcy naruszenia, może być szczególnie trudno udowodnić zakres takiej szkody. W związku z tym należy zapewnić, by — w przypadkach gdy istnienie roszczenia odszkodowawczego lub jego wysokość zależą od tego, czy lub do jakiego stopnia nadmierne obciążenie, którym obarczono bezpośredniego nabywcę sprawcy naruszenia, zostało przerzucone na nabywcę pośredniego — przyjmowano, że nabywca pośredni udowodnił fakt przerzucenia na niego nadmiernego obciążenia, którym obarczono nabywcę bezpośredniego, jeżeli był w stanie przedstawić domniemania faktyczne, że takie przerzucenie miało miejsce. Domniemania

takie, które może być wzruszone, ma zastosowanie, chyba że sprawca naruszenia może w wiarygodny sposób wykazać przed sądem, że strata rzeczywista nie została lub nie została w całości przerzucona na nabywcę pośredniego. Należy również określić, na jakich warunkach przyjmuje się, że nabywca pośredni przedstawił takie domniemania faktyczne. Jeśli chodzi o ustalanie wysokości przerzuczonego obciążenia, sądy krajowe powinny być uprawnione do oszacowania, jaką część nadmiernego obciążenia przerzucono na poziom nabywców pośrednich w rozpatrywanych przez nich sprawach.

- (42) Komisja powinna wydać jasne, proste i zrozumiałe wytyczne dla sądów krajowych, w których wskazałaby, jak szacować część nadmiernego obciążenia przerzucaną na nabywców pośrednich.
- (43) Naruszenia prawa konkurencji często dotyczą warunków i cen sprzedaży produktów lub świadczenia usług oraz prowadzą do nadmiernych obciążeń i innych szkód wyrządzanych klientom sprawców naruszenia. Naruszenie może również dotyczyć dostaw realizowanych na rzecz sprawcy naruszenia (np. w przypadku kartelu nabywców). W takich przypadkach strata rzeczywista mogłaby wynikać z faktu zapłacenia przez sprawców naruszenia niższej ceny swoim dostawcom. Niniejsza dyrektywa, a w szczególności zasady dotyczące przerzucania obciążeń, powinna być odpowiednio stosowana do tych przypadków.
- (44) Wytoczyć powództwo o odszkodowanie mogą zarówno ci, którzy nabyli produkty lub usługi od sprawcy naruszenia, jak i nabywcy znajdujący się dalej w łańcuchu dostaw. Aby zapewnić spójność orzeczeń wydawanych w pozostających ze sobą w związku sprawach i w ten sposób zapobiec szkodzie wynikającej z braku pełnego odszkodowania za naruszenie unijnego lub krajowego prawa konkurencji lub w której sprawca naruszenia byłby zobowiązany do wypłaty odszkodowania z tytułu szkody, której faktycznie nie poniesiono, sądy krajowe powinny być uprawnione do oszacowania, jaka część jakiegokolwiek nadmiernego obciążenia spadła na nabywców pośrednich lub bezpośrednich w danych rozpoznawanych przez te sądy sprawach. W tym kontekście sądy krajowe powinny mieć możliwość — poprzez środki prawa procesowego lub materialnego dostępne w prawie unijnym i krajowym — należycie uwzględniać wszelkie sprawy pozostające ze sobą w związku i wydawane w nich orzeczenia, szczególnie w przypadku uznania faktu przerzucenia obciążeń za dowiedziony. Sądy krajowe powinny dysponować odpowiednimi środkami prawa procesowego, na przykład połączeniem roszczeń, w celu zapewnienia, by odszkodowanie z tytułu straty rzeczywistej wypłacone na dowolnym poziomie łańcucha dostaw nie przewyższyło szkody w postaci nadmiernego obciążenia wyrządzonej na tym poziomie. Takie środki powinny być także dostępne w sprawach transgranicznych. Możliwość należytego uwzględnienia orzeczeń sądów powinna pozostawać bez uszczerbku dla podstawowych praw do obrony oraz prawa do skutecznego środka odwoławczego i rzetelnego procesu przysługujących tym, którzy nie byli stronami postępowania, a także bez uszczerbku dla przepisów o wartości dowodowej orzeczeń wydawanych w tym kontekście. Możliwe jest uznanie spraw, które zawisły przed sądami różnych państw członkowskich, za pozostające ze sobą w związku w rozumieniu art. 30 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾. Na mocy tego artykułu sądy krajowe inne niż ten, przed którym pierwotnie wytoczono powództwo, może zawiesić postępowanie lub w pewnych okolicznościach stwierdzić brak swej jurysdykcji. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla praw i obowiązków sądów krajowych wynikających z tego rozporządzenia.
- (45) Poszkodowany, który udowodnił poniesienie szkody wynikającej z naruszenia prawa konkurencji, w celu przyznania odszkodowania musi jeszcze dowieść zakresu poniesionej szkody. Ustalanie wysokości szkody w sprawach z zakresu prawa konkurencji w bardzo dużym stopniu zależy od ustaleń faktycznych i może wymagać zastosowania złożonych modeli ekonomicznych. Jest to często bardzo kosztowne i utrudnia powodowi uzyskanie niezbędnych danych na uzasadnienie ich roszczeń. Z tego względu ustalanie wysokości szkody w sprawach z zakresu prawa konkurencji może stanowić poważną barierę uniemożliwiającą skuteczne dochodzenie roszczeń odszkodowawczych.
- (46) W związku z brakiem unijnych zasad ustalania wysokości szkody wynikającej z naruszenia prawa konkurencji to do krajowego systemu prawnego każdego państwa członkowskiego należy określenie własnych zasad ustalania wysokości szkody, a do państw członkowskich i do sądów krajowych określenie wymagań, które musi spełnić powód, dowodząc wysokości poniesionej szkody, metod, z których można skorzystać, ustalając tę wysokość, oraz konsekwencji niespełnienia tych wymagań. Takie wymagania prawa krajowego dotyczące ustalania wysokości szkody w sprawach z zakresu prawa konkurencji nie powinny być jednak mniej korzystne niż wymagania regulujące podobne działania na płaszczyźnie krajowej (zasada równoważności) ani nie powinny czynić praktycznie niewykonalnym lub nadmiernie trudnym korzystania z unijnego prawa do odszkodowania (zasada skuteczności). Należy mieć na uwadze wszelką asymetrię między stronami w dostępie do informacji oraz fakt, że ustalanie wysokości szkody wymaga oceny, jak zachowałby się dany rynek, gdyby naruszenie nie miało miejsca. Taka ocena oznacza dokonanie porównania z sytuacją, która z definicji jest hipotetyczna i w związku z tym nigdy nie może być przeprowadzona z całkowitą dokładnością. Należy zatem zapewnić, aby sądy krajowe miały uprawnienia do

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

oszacowania wysokości szkody z tytułu naruszenia prawa konkurencji. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by krajowe organy ochrony konkurencji, gdy otrzymają taki wniosek, mogły dostarczyć wskazówek co do ustalenia wysokości. Aby zapewnić spójność i przewidywalność, Komisja powinna przedstawić ogólne wytyczne na szczeblu Unii.

- (47) Aby zaradzić kwestii asymetrii w dostępie do informacji i niektórym problemom związanym z ustalaniem wysokości szkody wynikającej z naruszenia prawa konkurencji oraz aby zapewnić skuteczność roszczeń odszkodowawczych, należy domniemywać, że naruszenie popełnione przez kartel spowodowało szkodę, w szczególności na skutek wpływu na ceny. W zależności od okoliczności sprawy kartel prowadzi do podwyższenia cen lub uniemożliwia obniżenie cen, które nastąpiłoby, gdyby naruszenie nie miało miejsca. Takie domniemanie nie powinno obejmować konkretnej wartości szkody. Sprawcy naruszenia powinni mieć prawo wzruszyć to domniemanie. Takie wzruszalne domniemanie należy ograniczyć do karteli z uwagi na ich tajny charakter, który zwiększa asymetrię w dostępie do informacji i utrudnia powodom uzyskanie dowodów niezbędnych do dowiedzenia szkody.
- (48) Wskazane jest wypracowywanie definitywnych rozstrzygnięć względem pozwanych, po to, by ograniczać niepewność sprawców naruszenia i poszkodowanych. Dlatego należy zachęcać sprawców naruszenia i poszkodowanych do ustalania odszkodowania z tytułu szkody wynikającej z naruszenia prawa konkurencji z wykorzystaniem mechanizmów polubownego rozstrzygania sporów, takich jak ugody pozasądowe (w tym takie, w przypadku których wiążący charakter ugody może stwierdzić sąd), arbitraż, mediacja lub postępowanie pojednawcze. Takie polubowne rozstrzyganie sporów powinno obejmować taką liczbę poszkodowanych i sprawców naruszenia, jaka jest możliwa w systemie prawnym. Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące polubownego rozstrzygania sporów mają zatem na celu ułatwienie korzystania z takich mechanizmów i zwiększenie ich skuteczności.
- (49) Terminy przedawnienia dla roszczeń o odszkodowanie mogą nie dać poszkodowanym i sprawcom naruszenia odpowiednio dużo czasu na dojście do porozumienia w sprawie odszkodowania, które ma zostać wypłacone. Aby dać obu stronom faktyczną możliwość wejścia na drogę polubownego rozstrzygania sporu przed wytoczeniem powództwa przed sądy krajowe, terminy przedawnienia muszą być zawieszane na czas trwania procedury polubownego rozstrzygania sporu.
- (50) Ponadto jeżeli strony postanowią o wejściu na drogę polubownego rozstrzygania sporu już po wytoczeniu przed sąd krajowy powództwa w sprawie tego samego roszczenia, sąd ten powinien mieć możliwość zawiesić postępowanie na czas trwania procedury polubownego rozstrzygania sporu. Rozważając zawieszenie postępowania, sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę korzyści wynikające z szybkiego przeprowadzenia postępowania.
- (51) Aby ugody zyskały na atrakcyjności, sprawca naruszenia, który wypłaca odszkodowanie w wyniku polubownego rozstrzygnięcia sporu, nie powinien znaleźć się — w porównaniu ze współsprawcami naruszenia — w sytuacji gorszej niż ta, w której znalazłby się bez ugody. Taka sytuacja może zająć, w przypadku gdyby sprawca naruszenia zawierający ugodę mimo zawarcia ugody nadal był w pełni solidarnie odpowiedzialny za szkodę wynikającą z naruszenia. Dlatego też sprawca naruszenia zawierający ugodę zasadniczo nie powinien być zobowiązany do zwrotu przypadającej nań części odszkodowania na rzecz współsprawców naruszenia niezawierających ugody, w przypadku gdy wypłacili oni odszkodowanie na rzecz poszkodowanego, z którym pierwszy sprawca naruszenia uprzednio zawarł ugodę. Ściśle związany z zasadą przewidującą zwolnienie z obowiązku zapłaty części odszkodowania przypadającej na dany podmiot jest fakt, że roszczenie poszkodowanego powinno się pomniejszyć o udział, jaki miał w szkodzie sprawca naruszenia zawierający ugodę, niezależnie od tego, czy wysokość ugody jest równa względnemu udziałowi w szkodzie, jaką poszkodowanemu zawierającemu ugodę wyrządził współsprawca naruszenia zawierający ugodę, czy też jest ona inna. Ten względny udział należy określić zgodnie z zasadami, które stosuje się do określenia części odszkodowania przypadającej na poszczególnych sprawców naruszenia. Bez takiego pomniejszenia ugoda miałaby bezzasadny wpływ na sprawców naruszenia niezawierających ugody. Jednak, w celu zapewnienia prawa do pełnego odszkodowania, współsprawcy naruszenia zawierający ugodę powinni w dalszym ciągu być zobowiązani do zapłaty odszkodowania, jeżeli jest to jedyny sposób, aby poszkodowany zawierający ugodę otrzymał odszkodowanie w odniesieniu do pozostałej części roszczenia. Pozostała część roszczenia odnosi się do roszczenia poszkodowanego zawierającego ugodę pomniejszonego o kwotę odpowiadającą części szkody, jaką naruszenie wyrządziło poszkodowanemu zawierającemu ugodę, przypadającej na współsprawcę naruszenia zawierającego ugodę. Ta ostatnia możliwość wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie od współsprawcy zawierającego ugodę istnieje, chyba że warunki ugody wyraźnie na to nie zezwalają.
- (52) Należy zapobiegać sytuacjom, w którym poprzez dokonanie zwrotu na rzecz współsprawców naruszenia niezawierających ugody z tytułu odszkodowania, które zapłacili poszkodowanym niezawierającym ugody, współsprawcy naruszenia zawierający ugodę płacą ogółem kwotę odszkodowania w wysokości przewyższającej ich względną odpowiedzialność za szkodę wynikającą z naruszenia. W związku z tym, jeżeli od współsprawców naruszenia zawierających ugodę dochodzi się zapłaty części odszkodowania, które jest następnie wypłacane przez współsprawców naruszenia niezawierających ugody poszkodowanym niezawierającym ugody, sądy krajowe powinny uwzględnić odszkodowanie, które już wypłacono w drodze ugody, pamiętając, że udział wszystkich współsprawców naruszenia w materialnym, czasowym i geograficznym zakresie naruszenia niekoniecznie jest jednakowy.

- (53) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (54) Ponieważ celów niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienia przepisów o powództwach o odszkodowanie z tytułu naruszenia unijnego prawa konkurencji w celu zapewnienia pełnej skuteczności art. 101 i 102 TFUE ani właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego na rzecz przedsiębiorstw i konsumentów, nie mogą w sposób wystarczający osiągnąć państwa członkowskie, natomiast ze względu na wymaganą skuteczność i konsekwencję stosowania art. 101 i 102 TFUE możliwe jest raczej ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (55) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do składania w uzasadnionych przypadkach wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związek między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (56) Należy przewidzieć zasady zastosowania czasowego niniejszej dyrektywy.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia określone przepisy niezbędne do zapewnienia, by każdy, kto poniósł szkodę wynikającą z naruszenia prawa konkurencji przez przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, mógł skutecznie korzystać z prawa dochodzenia od tego przedsiębiorstwa lub związku pełnego odszkodowania z tytułu tej szkody. Ustanawia ona przepisy sprzyjające niezakłóconej konkurencji na rynku wewnętrznym oraz usuwające przeszkody w jego właściwym działaniu, zapewniając równoważną ochronę w całej Unii każdemu, kto poniósł taką szkodę.
2. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy służące skoordynowaniu egzekwowania reguł konkurencji przez organy ochrony konkurencji oraz egzekwowania tych reguł podczas dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przed sądami krajowymi.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „naruszenie prawa konkurencji” oznacza naruszenie art. 101 lub 102 TFUE lub krajowego prawa konkurencji;
- 2) „sprawca naruszenia” oznacza przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, które dokonały naruszenia prawa konkurencji;
- 3) „krajowe prawo konkurencji” oznacza przepisy prawa krajowego, których cel jest zasadniczo identyczny z celem art. 101 i 102 TFUE i które stosuje się do tej samej sprawy i równoległe z unijnym prawem konkurencji na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, z wyłączeniem przepisów prawa krajowego, które nakładają kary na osoby fizyczne, chyba że takie kary są sposobem egzekwowania reguł konkurencji mających zastosowanie do przedsiębiorstw;
- 4) „powództwo o odszkodowanie” oznacza powództwo na mocy prawa krajowego, za pomocą którego przed sądem krajowym dochodzone jest roszczenie odszkodowawcze przez domniemanego poszkodowanego lub przez osobę występującą w imieniu co najmniej jednego domniemanego poszkodowanego — o ile prawo Unii lub prawo krajowe przewidują taką możliwość — lub przez osobę fizyczną lub prawną, która wstąpiła w prawa domniemanego poszkodowanego, w tym osobę, która nabyła roszczenie;
- 5) „roszczenie odszkodowawcze” oznacza roszczenie o odszkodowanie z tytułu szkody wynikającej z naruszenia prawa konkurencji;
- 6) „poszkodowany” oznacza osobę, która poniosła szkodę wynikającą z naruszenia prawa konkurencji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 369 z 17.12.2011, s. 14.

- 7) „krajowy organ ochrony konkurencji” oznacza organ wyznaczony przez państwo członkowskie zgodnie z art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 jako odpowiedzialny za stosowanie art. 101 i 102 TFUE;
- 8) „organ ochrony konkurencji” oznacza Komisję lub krajowy organ ochrony konkurencji, lub obydwa te podmioty, w zależności od sytuacji;
- 9) „sąd krajowy” oznacza sąd lub organ sądowy państwa członkowskiego w rozumieniu art. 267 TFUE;
- 10) „sąd odwoławczy” oznacza sąd krajowy uprawniony do rozpoznania zwyczajnych środków odwoławczych od decyzji krajowego organu ochrony konkurencji lub od orzeczeń wydanych na skutek odwołania od tych decyzji, niezależnie od tego, czy sąd ten jest uprawniony do stwierdzania naruszenia prawa konkurencji;
- 11) „rozstrzygnięcie stwierdzające naruszenie” oznacza rozstrzygnięcie organu ochrony konkurencji lub sądu odwoławczego stwierdzające naruszenie prawa konkurencji;
- 12) „ostateczne rozstrzygnięcie stwierdzające naruszenie” oznacza rozstrzygnięcie stwierdzające naruszenie, od którego nie przysługują lub już nie przysługują zwyczajne środki odwoławcze;
- 13) „dowody” oznaczają środki dowodowe wszelkiego rodzaju dopuszczalne przed sądem krajowym, do którego wpłynęło powództwo, w szczególności dokumenty i wszelkie inne przedmioty zawierające informacje — bez względu na rodzaj nośnika, na którym informacje te są przechowywane;
- 14) „kartel” oznacza porozumienie lub uzgodnione praktyki co najmniej dwóch konkurentów zmierzające do koordynowania działań konkurencyjnych na rynku lub do wpływania na istotne czynniki konkurencji poprzez takie praktyki, jak — choć niewyłącznie — ustalanie lub koordynowanie cen nabycia lub sprzedaży lub innych warunków transakcji handlowych, w tym odnośnie do praw własności intelektualnej, ustalanie poziomu produkcji lub sprzedaży, podział rynków i klientów (w tym zmowa przetargowa), ograniczenia przywozu lub wywozu lub działania antykonkurencyjne podejmowane przeciwko innym konkurentom;
- 15) „program łagodzenia kar” oznacza program, który dotyczy stosowania art. 101 TFUE lub odpowiednich przepisów prawa krajowego i w ramach którego uczestnik tajnego kartelu — niezależnie od innych przedsiębiorstw należących do tego kartelu — współpracuje z organem ochrony konkurencji prowadzącym dochodzenie, dobrowolnie przedstawiając posiadane przez uczestnika informacje o kartelu i swojej w nim roli w zamian za co, w drodze decyzji lub zaprzestania prowadzenia postępowania, uczestnik ten zostaje w całości lub w części zwolniony z kary pieniężnej za jego udział w kartelu;
- 16) „oświadczenie w ramach programu łagodzenia kar” oznacza takie oświadczenie, ustne lub pisemne, dobrowolnie złożone organowi ochrony konkurencji — lub zapis takiego oświadczenia — przez przedsiębiorstwo lub przez osobę fizyczną lub w imieniu tego przedsiębiorstwa lub tej osoby fizycznej na temat posiadanej przez to przedsiębiorstwo lub tę osobę fizyczną wiedzy o kartelu i jego/jej w nim roli, sporządzone specjalnie w celu przedłożenia organowi ochrony konkurencji i uzyskania zwolnienia w całości lub w części z kary pieniężnej w ramach programu łagodzenia kar; nie dotyczy to wcześniej istniejących informacji;
- 17) „wcześniej istniejąca informacja” oznacza dowód istniejący niezależnie od postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji, bez względu na to, czy taka informacja znajduje się w aktach organu ochrony konkurencji;
- 18) „propozycja ugodowa” oznacza oświadczenie dobrowolnie złożone organowi ochrony konkurencji przez przedsiębiorstwo lub w jego imieniu opisujące przyznanie się przedsiębiorstwa do udziału w naruszeniu prawa konkurencji i zakresu jego odpowiedzialności za to naruszenie lub jego rezygnację z kwestionowania tego udziału, sporządzone specjalnie w celu umożliwienia organowi ochrony konkurencji przyspieszenia lub uproszczenia prowadzonego postępowania;
- 19) „podmiot zwolniony z kary” oznacza przedsiębiorstwo lub osobę fizyczną, które organ ochrony konkurencji zwolnił z kary pieniężnej w ramach programu łagodzenia kar;
- 20) „nadmierne obciążenie” oznacza różnicę między ceną faktycznie zapłaconą a ceną, która obowiązywałaby, gdyby nie doszło do naruszenia prawa konkurencji;
- 21) „polubowne rozstrzygnięcie sporów” oznacza wszelkie mechanizmy umożliwiające stronom pozasądowe rozwiązanie sporu dotyczącego roszczenia odszkodowawczego;
- 22) „ugoda” oznacza porozumienie osiągnięte w drodze polubownego rozstrzygnięcia sporu;
- 23) „nabywca bezpośredni” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która nabyła bezpośrednio od sprawcy naruszenia produktu lub usługi objęte naruszeniem prawa konkurencji;
- 24) „nabywca pośredni” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która nabyła, nie bezpośrednio od sprawcy naruszenia, lecz od nabywcy bezpośredniego lub nabywcy kolejnego, produktu lub usługi objęte naruszeniem prawa konkurencji lub produkty lub usługi będące pochodnymi takich produktów lub usług, lub zawierające takie produkty lub usługi.

Artykuł 3

Prawo do pełnego odszkodowania

1. Państwa członkowskie zapewniają, by każda osoba fizyczna lub prawna, która poniosła szkodę wynikającą z naruszenia prawa konkurencji, mogła dochodzić i uzyskać pełne odszkodowanie z tytułu tej szkody.
2. Pełne odszkodowanie ma na celu przywrócić poszkodowanego do stanu, w którym znajdowałby się on, gdyby nie doszło do naruszenia prawa konkurencji. W związku z tym pełne odszkodowanie obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono, wraz z odsetkami.
3. Pełne odszkodowanie przewidziane w niniejszej dyrektywie nie prowadzi do nadwyżki odszkodowania ani w drodze odszkodowania karnego, ani odszkodowania wielokrotnego, ani innego rodzaju odszkodowania.

Artykuł 4

Zasada skuteczności i równoważności

Zgodnie z zasadą skuteczności państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie krajowe przepisy i procedury w sprawie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych zostały opracowane i były stosowane w taki sposób, by korzystanie z uijnego prawa do pełnego odszkodowania z tytułu szkody wynikającej z naruszenia prawa konkurencji nie stało się w praktyce niewykonalne ani nadmiernie trudne. Zgodnie z zasadą równoważności żadne krajowe przepisy i procedury w sprawie powództw o odszkodowanie z tytułu szkód wynikających z naruszenia art. 101 lub 102 TFUE nie mogą być mniej korzystne dla domniemanych poszkodowanych niż przepisy i procedury regulujące podobne powództwa o odszkodowanie z tytułu szkód wynikających z naruszenia prawa krajowego.

ROZDZIAŁ II

UJAWNIANIE DOWODÓW

Artykuł 5

Ujawnianie dowodów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w postępowaniu o odszkodowanie w Unii na wniosek powoda przedstawiającego uzasadnienie zawierające racjonalnie dostępne fakty i dowody, które są wystarczające do uprawdopodobnienia jego roszczenia odszkodowawczego, sądy krajowe miały możliwość nakazać pozwanemu lub osobie trzeciej ujawnienie istotnych dowodów, które znajdują się w ich dyspozycji — zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozdziale. Państwa członkowskie zapewniają, aby sądy krajowe miały możliwość, na wniosek pozwanego, nakazać powodowi lub osobie trzeciej ujawnienie istotnych dowodów.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla praw i obowiązków sądów krajowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1206/2001.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe miały możliwość nakazać ujawnienie dokładnie określonych środków dowodowych lub istotnych kategorii dowodów jak najdokładniej i jak najwięcej określonych w oparciu o racjonalnie dostępne fakty przedstawione w uzasadnieniu.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe ograniczały ujawnianie dowodów, tak by było ono proporcjonalne. Ustalając, czy ujawnienie dowodów, o które wnioskuje strona, jest proporcjonalne, sądy krajowe biorą pod uwagę uzasadnione interesy wszystkich zainteresowanych stron i osób trzecich. W szczególności biorą one pod uwagę:

- a) stopień, w jakim roszczenie lub argumentacja strony pozwanej są potwierdzone dostępnymi faktami i dowodami uzasadniającymi wniosek o ujawnienie dowodów;
- b) zakres i koszt ujawnienia dowodów, szczególnie dla zainteresowanych osób trzecich, w tym by zapobiec ogólnemu wyszukiwaniu informacji, które prawdopodobnie nie byłyby istotne dla stron postępowania;
- c) to, czy w dowodach, które mają zostać ujawnione, znajdują się informacje poufne, szczególnie dotyczące osób trzecich, oraz sposób ochrony takich informacji poufnych.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe były uprawnione do nakazania ujawnienia dowodów, w których znajdują się informacje poufne, w przypadku gdy uznają je za istotne dla postępowania o odszkodowanie. Państwa członkowskie zapewniają, by nakazując ujawnienie takich informacji, sądy krajowe dysponowały skutecznymi środkami ochrony takich informacji.

5. Interes przedsiębiorstwa polegający na uniknięciu powództwa o odszkodowanie po naruszeniu prawa konkurencji nie podlega ochronie.
6. Państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe, nakazując ujawnienie dowodów, zapewniły pełną skuteczność mającej zastosowanie na mocy prawa Unii lub prawa krajowego poufności kontaktów między prawnikiem a klientem.
7. Państwa członkowskie zapewniają, by zanim sąd krajowy nakaze ujawnienie dowodów na mocy niniejszego artykułu, strony, którym ujawnienie miałoby zostać nakazane, uzyskały możliwość zostania wysłuchanymi.
8. Bez uszczerbku dla ust. 4 i 7 oraz art. 6, niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody dla utrzymania w mocy lub wprowadzenia przez państwa członkowskie przepisów prowadzących do szerszego ujawniania dowodów.

Artykuł 6

Ujawnianie dowodów znajdujących się w aktach organu ochrony konkurencji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by do celów postępowań o odszkodowanie, gdy sądy krajowe nakazują ujawnienie dowodów znajdujących się w aktach organu ochrony konkurencji, obok art. 5 miał zastosowanie niniejszy artykuł.
2. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla zasad i praktyk dotyczących publicznego dostępu do dokumentów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
3. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla zasad i praktyk określonych w prawie Unii lub prawie krajowym dotyczącym ochrony wewnętrznych dokumentów organów ochrony konkurencji oraz korespondencji między organami ochrony konkurencji.
4. Oceniając, zgodnie z art. 5 ust. 3, proporcjonalność nakazu ujawnienia informacji, sądy krajowe biorą dodatkowo pod uwagę:
 - a) czy wniosek został sformułowany konkretnie, odnosząc się do charakteru, przedmiotu lub treści dokumentów przedłożonych organowi ochrony konkurencji lub znajdujących się w jego aktach, a nie w formie ogólnego wniosku dotyczącego dokumentów przedłożonych organowi ochrony konkurencji;
 - b) czy strona wnioskująca o ujawnienie czyni to w związku z powództwem o odszkodowanie wniesionym przed sąd krajowy; oraz
 - c) w odniesieniu do ust. 5 i 10 lub na wniosek organu ochrony konkurencji na mocy ust. 11 — konieczność zapewnienia skuteczności egzekwowania prawa konkurencji na drodze publicznoprawnej.
5. Sądy krajowe mogą nakazać ujawnienie wymienionych poniżej kategorii dowodów wyłącznie po zakończeniu postępowania przez organ ochrony konkurencji w drodze wydania decyzji lub w inny sposób:
 - a) informacje przygotowane przez osobę fizyczną lub prawną specjalnie na potrzeby postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji;
 - b) informacje sporządzone przez organ ochrony konkurencji i przesłane stronom w trakcie postępowania; oraz
 - c) wycofane propozycje ugodowe.
6. Państwa członkowskie zapewniają, by do celów postępowań o odszkodowanie sądy krajowe nie mogły w żadnym momencie nakazać stronie lub osobie trzeciej ujawnienia żadnej z następujących kategorii dowodów:
 - a) oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar; oraz
 - b) propozycje ugodowe.
7. Powód może wystąpić z uzasadnionym wnioskiem, by sąd krajowy uzyskał dostęp do dowodów, o których mowa w ust. 6 lit. a) lub b), wyłącznie w celu stwierdzenia, czy ich treść odpowiada definicjom zawartym w art. 2 pkt 16 oraz 18. Dokonując oceny, sądy krajowe mogą wystąpić o pomoc wyłącznie do właściwego organu ochrony konkurencji. Składający przedmiotowe dowody mogą także zostać wysłuchani. W żadnym wypadku sąd nie udziela dostępu do tych dowodów innym stronom ani osobom trzecim.
8. Jeżeli ust. 6 podlegają tylko fragmenty dowodu, o który wystąpiono, pozostałe fragmenty — zależnie od kategorii, do której należą — zostają ujawnione zgodnie z odpowiednimi ustępami niniejszego artykułu.

9. Ujawnienia dowodów, które znajdują się w aktach organu ochrony konkurencji i które nie należą do żadnej z wymienionych w niniejszym artykule kategorii, można nakazać w każdym czasie postępowania o odszkodowanie.

10. Państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe mogły wystąpić do organu ochrony konkurencji o ujawnienie dowodów, które znajdują się w aktach tego urzędu, jedynie gdy strona lub osoba trzecia nie jest w stanie lub nie może w zasadny sposób przedstawić tych dowodów.

11. Jeżeli organ ochrony konkurencji chce wyrazić swój pogląd na temat proporcjonalności wniosków o ujawnienie, organ ten może, działając z własnej inicjatywy, przedstawić swoje uwagi sądowi krajowemu, do którego wpłynął wniosek o wydanie nakazu ujawnienia.

Artykuł 7

Ograniczenia w wykorzystywaniu dowodów uzyskanych wyłącznie dzięki dostępowi do akt organu ochrony konkurencji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dowody należące do kategorii wymienionych w art. 6 ust. 6 uzyskane przez osobę fizyczną lub prawną wyłącznie dzięki dostępowi do akt organu ochrony konkurencji były uznawane za niedopuszczalne w postępowaniach o odszkodowanie albo w inny sposób chronione na mocy mających zastosowanie przepisów krajowych, tak by zapewnić pełną skuteczność ograniczania ujawniania dowodów określonych w art. 6.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dopóki organ ochrony konkurencji nie zakończy postępowania w drodze wydania decyzji lub w inny sposób, dowody należące do kategorii wymienionych w art. 6 ust. 5 uzyskane przez osobę fizyczną lub prawną wyłącznie dzięki dostępowi do akt organu ochrony konkurencji były uznawane za niedopuszczalne w postępowaniach o odszkodowanie albo w inny sposób chronione na mocy mających zastosowanie przepisów krajowych, tak by zapewnić pełną skuteczność ograniczania ujawniania dowodów określonych w art. 6.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by dowody uzyskane przez osobę fizyczną lub prawną wyłącznie dzięki dostępowi do akt organu ochrony konkurencji i nieobjęte ust. 1 i 2 mogły być wykorzystane w postępowaniu o odszkodowanie wyłącznie przez tę osobę lub przez osobę fizyczną lub prawną, która wstąpiła w jej prawa, w tym osobę, która nabyła jej roszczenie.

Artykuł 8

Kary

1. Państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe miały możliwość skutecznego nakładania kar na strony, osoby trzecie i ich przedstawicieli prawnych w każdym z następujących przypadków:

- a) niewykonania lub odmowy wykonania nakazu ujawnienia wydanego przez sąd krajowy;
- b) zniszczenia przez nie istotnych dowodów;
- c) niewykonania lub odmowy wykonania obowiązków nałożonych nakazem sądu krajowego, chroniącego informacje poufne; lub
- d) naruszenia przez nie ograniczeń w wykorzystywaniu dowodów określonych w niniejszym rozdziale.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by kary, które mogą zostać nałożone przez sądy krajowe, były skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Kary te obejmują — w odniesieniu do zachowania strony postępowania o odszkodowanie — możliwość przyjęcia za udowodnione twierdzeń strony przeciwnej, np. przyjęcia za udowodnioną określoną istotną kwestię lub oddalenia w całości lub części roszczeń i zarzutów strony pozwanej, a także możliwość zasądzenia zwrotu kosztów.

ROZDZIAŁ III

SKUTEK ROZSTRZYGNIEŃ KRAJOWYCH, TERMINY PRZEDAWNIEŃ, ODPOWIEDZIALNOŚĆ SOLIDARNA

Artykuł 9

Skutek rozstrzygnięć krajowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by naruszenie prawa konkurencji stwierdzone w ostatecznym rozstrzygnięciu krajowego organu ochrony konkurencji lub sądu odwoławczego było uznawane za dowiedzione w sposób niezbity do celów powództwa o odszkodowanie wytaczanego przed ich sąd krajowy na mocy art. 101 lub 102 TFUE lub na mocy krajowego prawa konkurencji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by ostateczne rozstrzygnięcie, o którym mowa w ust. 1, wydane w innym państwie członkowskim mogło — zgodnie z prawem krajowym — być przedstawiane przed ich sądami krajowymi co najmniej jako domniemanie faktyczne, że nastąpiło naruszenie prawa konkurencji, oraz w odpowiednim przypadku mogło być oceniane wraz z innymi dowodami powoływanymi przez strony.
3. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla praw i obowiązków wynikających z art. 267 TFUE.

Artykuł 10

Terminy przedawnienia

1. Państwa członkowskie ustanawiają, zgodnie z niniejszym artykułem, przepisy mające zastosowanie do terminów przedawnienia dla roszczenia o odszkodowanie. Przepisy te regulują początek biegu terminu przedawnienia, długość terminu przedawnienia oraz okoliczności powodujące przerwanie lub zawieszenie biegu tego terminu.
2. Bieg terminów przedawnienia nie rozpoczyna się, zanim nie ustanie naruszenie prawa konkurencji ani zanim powód nie dowie się lub zanim nie będzie można od niego zasadnie oczekiwać wiedzy:
 - a) o danym działaniu oraz o fakcie, że stanowi ono naruszenie prawa konkurencji;
 - b) o fakcie, że naruszenie prawa konkurencji wyrządziło mu szkodę; oraz
 - c) o tożsamości sprawcy naruszenia.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby terminy przedawnienia dla roszczenia o odszkodowanie wynosiły co najmniej pięć lat.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby termin przedawnienia ulegał zawieszeniu lub — zależnie od prawa krajowego — przerwaniu, w przypadku gdy organ ochrony konkurencji podejmie działania do celów dochodzenia lub jego postępowania w odniesieniu do naruszenia prawa konkurencji, którego dotyczy powództwo o odszkodowanie. Zawieszenie ustaje nie wcześniej niż jeden rok po nabraniu przez rozstrzygnięcie stwierdzające naruszenie charakteru ostatecznego lub po zakończeniu postępowania w inny sposób.

Artykuł 11

Odpowiedzialność solidarna

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa, które naruszyły prawo konkurencji w wyniku wspólnych działań, były solidarnie odpowiedzialne za szkodę wynikającą z naruszenia prawa konkurencji; z takim skutkiem, że każde z tych przedsiębiorstw ma obowiązek w pełni wyrównać szkodę, a poszkodowany, dopóki nie otrzyma pełnego odszkodowania, ma prawo żądać pełnego odszkodowania od dowolnego z nich.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, by — bez uszczerbku dla prawa do pełnego odszkodowania, ustanowionego w art. 3 — jeżeli sprawcą naruszenia jest małe lub średnie przedsiębiorstwo (MŚP), w rozumieniu definicji z zalecenia Komisji 2003/361/WE ⁽¹⁾, ponosiło ono odpowiedzialność wyłącznie wobec własnych nabywców bezpośrednich i pośrednich, jeżeli:
 - a) w dowolnym momencie w okresie naruszenia prawa konkurencji jego udział we właściwym rynku wynosił poniżej 5 %; oraz
 - b) zastosowanie zwykłych zasad odpowiedzialności solidarnej nieodwracalnie zagroziłoby jego efektywności ekonomicznej i skutkowałoby całkowitą utratą wartości jego aktywów.
3. Odstępstwo określone w ust. 2 nie ma zastosowania, jeżeli:
 - a) MŚP kierowało naruszeniem prawa konkurencji lub nakłoniło inne przedsiębiorstwa na udział w tym naruszeniu; lub
 - b) MŚP zostało uprzednio uznane za sprawcę naruszenia prawa konkurencji.
4. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby podmiot zwolniony z kary był solidarnie odpowiedzialny:
 - a) wobec swoich nabywców lub dostawców bezpośrednich lub pośrednich; oraz
 - b) wobec innych poszkodowanych — wyłącznie wtedy, gdy nie można uzyskać pełnego odszkodowania od innych przedsiębiorstw, które brały udział w tym samym naruszeniu prawa konkurencji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby jakikolwiek termin przedawnienia mający zastosowanie do spraw, o których mowa w niniejszym ustępie, był rozsądny i wystarczał poszkodowanym na wytoczenie powództwa.

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby sprawca naruszenia mógł odzyskać od innego sprawcy naruszenia część zapłaconego odszkodowania, której wysokość zostaje określona w oparciu o ich względną odpowiedzialność za szkodę wynikającą z naruszenia prawa konkurencji. Wysokość części odszkodowania przypadającej na sprawcę, którego organ ochrony konkurencji zwolnił z kary pieniężnej w ramach programu łagodzenia kar, nie przekracza wysokości szkody, którą wyrządził on swoim nabywcom lub dostawcom bezpośrednim lub pośrednim.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby — w zakresie, w jakim naruszenie prawa konkurencji wyrządziło szkodę poszkodowanym niebędącym nabywcami lub dostawcami bezpośrednimi lub pośrednimi sprawców naruszenia — wysokość jakiegokolwiek części odszkodowania przypadającej na podmiot zwolniony z kary pieniężnej w stosunku do innych sprawców była określana w oparciu o jego względną odpowiedzialność za tę szkodę.

ROZDZIAŁ IV

PRZERZUCANIE NADMIERNYCH OBCIĄŻEŃ

Artykuł 12

Przerzucanie nadmiernych obciążeń a prawo do pełnego odszkodowania

1. Aby zapewnić pełną skuteczność ustanowionego w art. 3 prawa do pełnego odszkodowania, państwa członkowskie zapewniają, by — zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym rozdziale — odszkodowania z tytułu szkody mógł dochodzić każdy, kto ją poniósł, bez względu na to, czy jest nabywcą bezpośrednim czy pośrednim od sprawcy, oraz by nie dochodziło do sytuacji, w której odszkodowanie z tytułu szkody przewyższa wyrządzoną powodowi szkodę wynikającą z naruszenia prawa konkurencji, oraz do sytuacji, w której sprawca naruszenia nie poniesie odpowiedzialności.

2. Aby unikać nadwyżki odszkodowania, państwa członkowskie ustanawiają przepisy proceduralne odpowiednie w celu zapewnienia, by odszkodowanie z tytułu straty rzeczywistej na żadnym poziomie łańcucha dostaw nie przekraczało szkody w postaci nadmiernego obciążenia poniesionej na tym poziomie.

3. Niniejszy rozdział pozostaje bez uszczerbku dla prawa poszkodowanego do dochodzenia i uzyskania odszkodowania za korzyści utracone w wyniku pełnego lub częściowego przerwania nadmiernych obciążeń.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by zasady ustanowione w niniejszym rozdziale miały odpowiednio zastosowanie, gdy naruszenie prawa konkurencji jest związane z dostawami na rzecz sprawcy naruszenia.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby sądy krajowe były uprawnione do oszacowania, zgodnie z procedurami krajowymi, jaka część nadmiernego obciążenia została przerwana.

Artykuł 13

Argument przerwania obciążeń

Państwa członkowskie zapewniają, by pozwany w postępowaniu o odszkodowanie mógł podnieść przeciwko roszczeniowi odszkodowawczemu argument przerwania przez powoda całości lub części nadmiernych obciążeń wynikających z naruszenia prawa konkurencji. Ciężar dowodu, że nadmierne obciążenie zostało przerwane, spoczywa na pozwanym, który może zasadnie domagać się ujawnienia dowodów przez powoda lub osoby trzecie.

Artykuł 14

Nabywcy pośredni

1. Państwa członkowskie zapewniają, by, jeżeli w postępowaniu o odszkodowanie istnienie roszczenia odszkodowawczego lub wysokość odszkodowania, które ma zostać przyznane, zależy od tego, czy — lub w jakim stopniu — nadmierne obciążenie zostało przerwane na powoda — z uwzględnieniem praktyki handlowej, że wzrost cen jest przeliczany na niższe poziomy łańcucha dostaw — ciężar dowodu istnienia i zakresu takiego przerwania spoczywa na powodzie, który może zasadnie domagać się ujawnienia dowodów od pozwanego lub osób trzecich.

2. W sytuacji, o której mowa w ust. 1, uznaje się, że nabywca pośredni udowodnił przerwanie na niego nadmierne obciążenia, jeżeli ten nabywca pośredni wykazał, że:

- a) pozwany dopuścił się naruszenia prawa konkurencji;
- b) skutkiem naruszenia prawa konkurencji było nadmierne obciążenie bezpośredniego nabywcy pozwanego; oraz
- c) nabywca pośredni nabył produkty lub usługi objęte naruszeniem prawa konkurencji lub nabył produkty lub usługi będące pochodnymi produktów lub usług objętych naruszeniem, lub je zawierające.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania, jeżeli pozwany może w wiarygodny sposób wykazać przed sądem, że nadmierne obciążenie nie zostało lub nie zostało w całości przerzucone na nabywcę pośredniego.

Artykuł 15

Powództwa o odszkodowanie wytaczane przez powodów działających na różnych poziomach łańcucha dostaw

1. W celu zapobieżenia sytuacji, w której powództwa o odszkodowanie wytaczane przez powodów działających na różnych poziomach łańcucha dostaw prowadziłyby do powstania odpowiedzialności wielokrotnej lub do braku odpowiedzialności sprawcy naruszenia, państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe rozpoznające powództwo o odszkodowanie, oceniając, czy spełniono warunki dotyczące ciężaru dowodu wynikające z zastosowania art. 13 i 14, mogły za pomocą metod dostępnych na mocy prawa Unii lub prawa krajowego należycie uwzględnić:

- a) powództwa o odszkodowanie związane z tym samym naruszeniem prawa konkurencji, ale wytaczane przez powodów działających na innych poziomach łańcucha dostaw;
- b) orzeczenia wydane w związku z powództwami o odszkodowanie, o których mowa w lit. a);
- c) stosowne informacje publiczne wynikające z przypadków egzekwowania prawa konkurencji na drodze publiczno-prawnej.

2. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla praw i obowiązków sądów krajowych wynikających z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012.

Artykuł 16

Wytyczne dla sądów krajowych

Komisja wydaje wytyczne dla sądów krajowych, w których wskazuje, jak szacować część nadmiernego obciążenia przerzuconą na nabywcę pośredniego.

ROZDZIAŁ V

USTALANIE WYSOKOŚCI SZKODY

Artykuł 17

Ustalanie wysokości szkody

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby korzystanie z prawa do odszkodowania nie stało się praktycznie niewykonalne ani nadmiernie trudne ze względu na ciężar i charakter dowodu wymaganego do ustalenia wysokości szkody. Państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe były uprawnione — zgodnie z procedurami krajowymi — do oszacowania wysokości szkody, jeżeli stwierdzono, że powód poniósł szkodę, ale dokładne ustalenie wysokości tej szkody na podstawie dostępnych dowodów jest praktycznie niewykonalne lub nadmiernie trudne.

2. Domniemywa się, że naruszenia kartelowe wyrządzają szkodę. Sprawca naruszenia ma prawo obalić to domniemanie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by w postępowaniu o odszkodowanie krajowy organ ochrony konkurencji mógł, na wniosek sądu krajowego, udzielić pomocy temu sądowi krajowemu w ustaleniu wysokości szkody, jeżeli krajowy organ ochrony konkurencji uzna to za stosowne.

ROZDZIAŁ VI

POLUBOWNE ROZSTRZYGANIE SPORÓW

Artykuł 18

Skutek zawieszający i inne skutki polubownego rozstrzygnięcia sporów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by bieg terminu przedawnienia dla roszczeń o odszkodowanie był zawieszany na czas trwania jakiegokolwiek procedury polubownego rozstrzygnięcia sporów. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia ma zastosowanie wyłącznie do tych stron, które biorą lub brały udział w polubownym rozstrzygnięciu sporu lub są lub były w nim reprezentowane.

2. Bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego w sprawach arbitrażu państwa członkowskie zapewniają, by sądy krajowe rozpoznające powództwo o odszkodowanie mogły zawiesić postępowanie na okres do dwóch lat, jeżeli strony tego postępowania biorą udział w polubownym rozstrzygnięciu sporu w sprawie roszczenia objętego tym powództwem.

3. Organ ochrony konkurencji może uznać odszkodowanie wypłacone w wyniku ugody, a przed wydaniem przez niego decyzji nakładającej karę pieniężną za czynnik łagodzący.

Artykuł 19

Wpływ ugód na późniejsze powództwa o odszkodowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w następstwie ugody roszczenie poszkodowanego zawierające ugodę zostało pomniejszone o część szkody, którą naruszenie prawa konkurencji wyrządziło poszkodowanemu, a która przypada na współsprawcę naruszenia zawierającego ugodę.

2. Wszelkiej pozostałej części roszczenia poszkodowanego zawierającego ugodę można dochodzić wyłącznie od współsprawców naruszenia niezawierających ugody. Współsprawcy naruszenia niezawierający ugody nie mogą odzyskać tej części odszkodowania od współsprawcy naruszenia zawierającego ugodę.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2 państwa członkowskie zapewniają, by, jeżeli współsprawcy naruszenia niezawierający ugody nie mogą wypłacić odszkodowania odpowiadającego pozostałej części roszczenia poszkodowanego zawierającego ugodę, poszkodowany zawierający ugodę mógł się domagać pozostałej części roszczenia od współsprawcy naruszenia zawierającego ugodę.

Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, może zostać wyraźnie wyłączone na mocy ugody.

4. Ustalając wysokość odszkodowania, którą współsprawca naruszenia może uzyskać od innego współsprawcy zgodnie z ich względną odpowiedzialnością za szkodę wynikającą z naruszenia prawa konkurencji, sądy krajowe należyte uwzględniają wszelkie odszkodowania wypłacone na mocy wcześniejszej ugody z udziałem danego współsprawcy naruszenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 20

Przegląd

1. Do dnia 27 grudnia 2020 r. Komisja dokonuje przeglądu niniejszej dyrektywy i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje, między innymi, informacje dotyczące wszystkich następujących kwestii:

- ewentualnego wpływu ograniczeń finansowych wynikających z zapłaty grzywien nałożonych przez organ ochrony konkurencji za naruszenie prawa konkurencji na możliwość uzyskania przez poszkodowanych pełnego odszkodowania z tytułu szkody wynikającej z naruszenia prawa konkurencji;
- zakresu, w jakim osoby wytaczające powództwo o odszkodowanie z tytułu szkody wynikającej z naruszenia prawa konkurencji stwierdzonego w rozstrzygnięciu stwierdzającym naruszenie wydanym przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego nie są w stanie dowieść przed sądem krajowym innego państwa członkowskiego, że doszło do naruszenia prawa konkurencji;
- zakresu, w jakim odszkodowanie z tytułu straty rzeczywistej przewyższa szkodę w postaci nadmiernego obciążenia wynikającą z naruszenia prawa konkurencji lub poniesioną na dowolnym poziomie łańcucha dostaw.

3. W stosownym przypadku sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy wniosek ustawodawczy.

Artykuł 21

Transpozycja

1. Najpóźniej do dnia 27 grudnia 2016 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjmowanych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 22***Zastosowanie czasowe**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby środki krajowe przyjęte na mocy art. 21 w celu zapewnienia zgodności z istotnymi przepisami niniejszej dyrektywy nie były stosowane z mocą wsteczną.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie środki krajowe przyjęte na mocy art. 21, inne niż te, o których mowa w ust. 1, nie miały zastosowania w sprawach o odszkodowanie, rozpoznawanych przez sądy krajowe przed dniem 26 grudnia 2014 r.

*Artykuł 23***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 24***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 listopada 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1290/2014

z dnia 4 grudnia 2014 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014 dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 960/2014 zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215,

uwzględniając decyzję Rady 2014/872/WPZiB z dnia 4 grudnia 2014 r. zmieniającą decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie oraz decyzję 2014/659/WPZiB zmieniającą decyzję 2014/512/WPZiB ⁽¹⁾,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 31 lipca 2014 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 833/2014 ⁽²⁾ dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie.
- (2) W dniu 8 września 2014 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 960/2014 ⁽³⁾ zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014.
- (3) W dniu 4 grudnia 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/872/WPZiB.
- (4) Środki te wchodzą w zakres stosowania Traktatu, a zatem konieczne jest podjęcie działań regulacyjnych na poziomie Unii, w następstwie przyjęcia decyzji 2014/872/WPZiB, w szczególności w celu zapewnienia jednolitego stosowania tych środków we wszystkich państwach członkowskich.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) nr 833/2014 oraz (UE) nr 960/2014,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 833/2014 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy mogą jednak wydać zezwolenie, gdy wywóz stanowi wypełnienie zobowiązania wynikającego z umowy zawartej przed dniem 1 sierpnia 2014 r., lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonania takiej umowy.”;

⁽¹⁾ Zob. s. 59 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. L 229 z 31.7.2014, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014 dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. L 271 z 12.9.2014, s. 3).

2) art. 2a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakazy określone w ust. 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla wykonania umów zawartych przed dniem 12 września 2014 r., lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonania takich umów, oraz dla świadczenia pomocy niezbędnej do utrzymania i bezpieczeństwa istniejących zdolności w UE.”;

3) w art. 3 ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Wymagane jest uprzednie zezwolenie na sprzedaż, dostawę, przekazanie lub wywóz, bezpośrednio lub pośrednio, produktów wymienionych w załączniku II — niezależnie od tego, czy pochodzą z Unii — na rzecz jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego, lub w jakimkolwiek innym państwie, jeżeli takie produkty są do wykorzystania w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego.

2. We wszystkich przypadkach sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu, które na mocy niniejszego artykułu wymagają zezwoleń, takie zezwolenie jest wydawane przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym eksporter ma siedzibę, i musi być zgodne ze szczegółowymi zasadami określonymi w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 428/2009. Zezwolenie jest ważne w całej Unii.

3. Załącznik II obejmuje pewne produkty odpowiednie dla następujących kategorii projektów dotyczących eksploatacji i produkcji w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego:

- a) eksploatacja i produkcja ropy naftowej w wodach o głębokości przekraczającej 150 metrów;
 - b) eksploatacja i produkcja ropy naftowej na obszarach morskich na północ od koła podbiegunowego północnego; lub
 - c) projekty, których efektem może być produkcja ropy naftowej z zasobów zawartych w formacjach łupków przez szczelinowanie hydrauliczne; nie ma to zastosowania do eksploatacji i produkcji przez formacje łupków w celu poszukiwania złóż innych niż łupkowe lub pozyskiwania z nich ropy naftowej.
4. Eksporterzy dostarczają właściwym organom wszystkich stosownych informacji wymaganych do złożenia wniosku o wydanie zezwolenia na wywóz.
5. Właściwe organy nie wydają żadnych zezwoleń na sprzedaż, dostawę, przekazanie lub wywóz produktów wymienionych w załączniku II, jeżeli mają uzasadnione powody, by stwierdzić, że taka sprzedaż, dostawa, przekazanie lub wywóz produktów są przeznaczone dla którejkolwiek kategorii projektów dotyczących eksploatacji i produkcji, o których mowa w ust. 3.

Właściwe organy mogą jednak wydać zezwolenie w przypadku gdy sprzedaż, dostawa, przekazanie lub wywóz stanowi wypełnienie zobowiązania wynikającego z umowy zawartej przed dniem 1 sierpnia 2014 r., lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonania takiej umowy.

Właściwe organy mogą również wydać zezwolenie w przypadku gdy sprzedaż, dostawa, przekazanie lub wywóz produktów są konieczne do pilnego zapobieżenia zdarzeniu, które może mieć poważne i istotne konsekwencje dla zdrowia i bezpieczeństwa ludzi oraz dla środowiska, lub do pilnego złagodzenia skutków tego zdarzenia. W należycie uzasadnionych sytuacjach wyjątkowych można dokonać sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu bez uprzedniego zezwolenia, pod warunkiem że eksporter powiadomi o tym właściwy organ w ciągu pięciu dni roboczych od realizacji takiej sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu, przedstawiając odpowiednie szczegółowe uzasadnienie realizacji sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu bez uprzedniego zezwolenia.”;

4) art. 3a ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Zakazuje się świadczenia, bezpośrednio lub pośrednio, usług powiązanych niezbędnych dla następujących kategorii projektów dotyczących eksploatacji i produkcji w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego:

- a) eksploatacja i produkcja ropy naftowej w wodach o głębokości przekraczającej 150 metrów;

- b) eksploracja i produkcja ropy naftowej na obszarach morskich na północ od koła podbiegunowego północnego; lub
- c) projekty, których efektem może być produkcja ropy naftowej z zasobów zawartych w formacjach łupków przez szczelinowanie hydrauliczne; nie ma to zastosowania do eksploracji i produkcji przez formacje łupków w celu poszukiwania złóż innych niż łupkowe lub pozyskiwania z nich ropy naftowej.

Do celów niniejszego ustępu usługi powiązane oznaczają:

- (i) wiercenie;
- (ii) testowanie odwiertów;
- (iii) usługi pomiarowe i wydobywcze;
- (iv) dostawa wyspecjalizowanych jednostek pływających.

2. Zakazy przewidziane w ust. 1 pozostają bez uszczerbku dla wykonania zobowiązania wynikającego z umowy lub porozumienia ramowego zawartych przed dniem 12 września 2014 r. lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonania takiej umowy.

3. Zakazy, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania w przypadku, gdy odnośne usługi są niezbędne do pilnego zapobieżenia zdarzeniu, które może mieć poważne lub istotne konsekwencje dla zdrowia i bezpieczeństwa ludzi lub dla środowiska, lub do pilnego złagodzenia skutków tego zdarzenia.

W ciągu pięciu dni roboczych usługodawca powiadamia właściwy organ o wszelkich działaniach podjętych na mocy niniejszego ustępu, przedstawiając odpowiednie szczegółowe uzasadnienie realizacji sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu.”;

5) art. 4 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Zakazy określone w ust. 1 pozostają bez uszczerbku dla wykonania umów zawartych przed dniem 1 sierpnia 2014 r., lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonania takich umów, oraz dla świadczenia pomocy niezbędnej do utrzymania i bezpieczeństwa istniejących zdolności w UE.

3. Zezwolenia wydanego przez właściwy organ wymaga się dla zapewnienia:

- a) pomocy technicznej lub usług pośrednictwa związanych z produktami wymienionymi w załączniku II oraz dostarczenia, wytwarzania, konserwacji i użytkowania takich produktów, bezpośrednio lub pośrednio, na rzecz jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego, lub — jeżeli taka pomoc dotyczy produktów do wykorzystania w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego — na rzecz jakiegokolwiek osoby, podmiotu lub organu w jakimkolwiek innym państwie;
- b) finansowania lub pomocy finansowej związanej z produktami, o których mowa w załączniku II, w tym w szczególności udzielania dotacji, pożyczek i ubezpieczeń kredytów eksportowych na potrzeby sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu takich produktów, lub na potrzeby udzielania związanej z tym pomocy technicznej, bezpośrednio lub pośrednio, na rzecz jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego, lub — jeżeli taka pomoc dotyczy produktów do wykorzystania w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego — na rzecz jakiegokolwiek osoby, podmiotu lub organu w jakimkolwiek innym państwie.

W należyście uzasadnionych sytuacjach wyjątkowych, o których mowa w art. 3 ust. 5, świadczenie usług, o których mowa w niniejszym ustępie, może zostać zrealizowane bez uprzedniego zezwolenia, pod warunkiem że usługodawca powiadomi o tym właściwy organ w ciągu pięciu dni roboczych od świadczenia usług.”;

6) art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakazuje się bezpośredniego lub pośredniego dokonywania wszelkich uzgodnień, służących udzielaniu nowych pożyczek lub kredytów o terminie zapadalności przekraczającym 30 dni, lub bezpośredniego lub pośredniego uczestnictwa w takich uzgodnieniach, jakimkolwiek osobom prawnym, podmiotom lub organom, o których mowa w ust. 1 lub 2, po dniu 12 września 2014 r.

Zakaz ten nie ma zastosowania do:

- a) pożyczek lub kredytów, których szczególnym i udokumentowanym celem jest zapewnienie finansowania do celów niezakazanego przywozu i wywozu towarów i usług niefinansowych między Unią a jakimkolwiek innym państwem trzecim, w tym wydatków na towary i usługi z innego państwa trzeciego niezbędnych do wykonania umów wywozowych lub przywozowych; lub
- b) pożyczek, których szczególnym i udokumentowanym celem jest zapewnienie finansowania awaryjnego, tak aby umożliwić spełnienie kryteriów wypłacalności i płynności osób prawnych z siedzibą w Unii, stanowiących w ponad 50 % własność podmiotu, o którym mowa w załączniku III.”;

7) w art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Zakaz zawarty w ust. 3 nie ma zastosowania do wypłat środków ani płatności dokonanych w ramach umowy zawartej przed dniem 12 września 2014 r., o ile spełnione są następujące warunki:

- a) wszystkie zasady i warunki takich wypłat środków lub płatności:
 - (i) zostały uzgodnione przed dniem 12 września 2014 r.; oraz
 - (ii) nie zostały zmienione w tym dniu ani po tej dacie; oraz
- b) przed dniem 12 września 2014 r. ustalony został umowny termin wymagalności w odniesieniu do spłaty w całości wszystkich udostępnionych środków oraz wygaśnięcia wszystkich zobowiązań, praw i obowiązków w ramach umowy.

Zasady i warunki wypłat środków lub płatności, o których mowa w lit. a), obejmują postanowienia dotyczące: długości okresu spłaty w odniesieniu do każdej wypłaty środków lub płatności, stosowanej stopy procentowej lub metody obliczania stopy procentowej, a także maksymalnej kwoty.”;

8) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

- a) nagłówek „Wykaz technologii, o których mowa w art. 3” otrzymuje brzmienie „Wykaz produktów, o których mowa w art. 3”;
- b) pozycje objęte kodami CN 8413 50, 8413 60, ex 8431 39 00, ex 8431 43 00, ex 8431 49 otrzymują brzmienie:

„ex 8413 50	Pompy wyporowo-tłokowe do cieczy, napędzane mechanicznie, o maksymalnym przepływie powyżej 18 m ³ /godzinę i maksymalnym ciśnieniu wylotowym powyżej 40 bar, specjalnie zaprojektowane do wpompowywania płuczek wiertniczych lub cementu do odwiertów naftowych
ex 8413 60	Obrotowe pompy wyporowe do cieczy, napędzane mechanicznie, o maksymalnym przepływie powyżej 18 m ³ /godzinę i maksymalnym ciśnieniu wylotowym powyżej 40 bar, specjalnie zaprojektowane do wpompowywania płuczek wiertniczych lub cementu do odwiertów naftowych
ex 8431 39 00	Części nadające się do stosowania wyłącznie lub głównie z maszynami wykorzystywanymi na polach roponośnych, objętymi pozycją 8428
ex 8431 43 00	Części nadające się do stosowania wyłącznie lub głównie z maszynami wykorzystywanymi na polach roponośnych, objętymi podpozycją 8430 41 lub 8430 49
ex 8431 49	Części nadające się do stosowania wyłącznie lub głównie z maszynami wykorzystywanymi na polach roponośnych, objętymi pozycjami 8426, 8429 i 8430”

9) załącznik IV zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Motyw 6 rozporządzenia (UE) nr 960/2014 otrzymuje brzmienie:

- „(6) Aby wywrzeć presję na rząd Rosji, należy także zastosować dalsze ograniczenia dotyczące dostępu do rynku kapitałowego wobec niektórych instytucji finansowych, z wyłączeniem instytucji o statusie międzynarodowym mających siedzibę w Rosji ustanowionych na mocy porozumień międzyrządowych z Rosją jako jednym z udziałowców, ograniczenia wobec osób prawnych, podmiotów lub organów mających siedzibę w Rosji prowadzących działalność w sektorze obronnym, z wyłączeniem tych prowadzących główną działalność w przemyśle kosmicznym i w sektorze energii jądrowej, jak również ograniczenia wobec osób prawnych, podmiotów lub organów mających siedzibę w Rosji, których główny przedmiot działalności dotyczy sprzedaży lub transportu ropy naftowej bądź produktów ropopochodnych. Usługi finansowe inne niż te, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 833/2014, takie jak usługi depozytowe, usługi płatnicze, usługi ubezpieczeniowe, pożyczki od instytucji, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, oraz instrumenty pochodne wykorzystywane do celów zabezpieczenia na rynku energii nie są objęte zakresem przedmiotowych ograniczeń.”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów, o których mowa w art. 2a

JSC Sirius
OJSC Stankoinstrument
OAO JSC Chemcomposite
JSC Kalashnikov
JSC Tula Arms Plant
NPK Technologii Maschinostrojenija
OAO Wysokototschnye Kompleksi
OAO Almaz Antey
OAO NPO Bazalt”.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1291/2014**z dnia 16 lipca 2014 r.****w sprawie warunków klasyfikacji, bez badania, płyt drewnopochodnych objętych normą EN 13986 oraz boazerii i okładzin z litego drewna objętych normą EN 14915 w odniesieniu do ich odporności na działanie ognia, gdy są stosowane do pokrycia ścian i sufitów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 27 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją Komisji 2000/367/WE ⁽²⁾ przyjęto system klasyfikacji właściwości użytkowych wyrobów budowlanych, obiektów budowlanych i ich części w odniesieniu do ich odporności na działanie ognia. Płyty drewnopochodne objęte normą zharmonizowaną EN 13986 oraz boazerie i okładziny z litego drewna objęte normą zharmonizowaną EN 14915 należą do wyrobów budowlanych, do których decyzja ta ma zastosowanie.
- (2) Badania wykazały, że produkty te cechują się stabilnymi i przewidywalnymi właściwościami użytkowymi w zakresie odporności na działanie ognia, gdy są stosowane do pokrycia ścian i sufitów, pod warunkiem że spełniają określone warunki w odniesieniu do gęstości drewna oraz grubości płyt, boazerii i okładzin.
- (3) Należy zatem uznać, że płyty drewnopochodne objęte normą zharmonizowaną EN 13986 oraz boazerie i okładziny z litego drewna objęte normą zharmonizowaną EN 14915 spełniają warunki zaliczenia ich do klas odporności na działanie ognia ustanowionych decyzją 2000/367/WE dotyczącą tych warunków bez konieczności przeprowadzenia dalszych badań,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Płyty drewnopochodne objęte normą zharmonizowaną EN 13986 oraz boazerie i okładziny z litego drewna objęte normą zharmonizowaną EN 14915, które spełniają warunki określone w załączniku, uznaje się za spełniające warunki zaliczenia ich do klas właściwości użytkowych wskazanych w załączniku bez konieczności badań, gdy są stosowane do pokrycia ścian i sufitów.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2000/367/WE z dnia 3 maja 2000 r. wykonująca dyrektywę Rady 89/106/EWG w zakresie klasyfikacji odporności wyrobów budowlanych, obiektów budowlanych i ich części na działanie ognia (Dz.U. L 133 z 6.6.2000, s. 26).

ZAŁĄCZNIK

Wyrób ⁽¹⁾	Norma EN dotycząca wyrobu	Szczegółowy opis wyrobu ⁽²⁾	Minimalna gęstość średnia (kg/m ³)	Minimalna grubość (mm)	Klasa K ⁽³⁾
Twarda płyta pilśniowa	EN 13986	Z wpustem i piórem lub bez ⁽⁵⁾	800	9	K ₂ 10 ⁽⁴⁾
Płyta o wiórach zorientowanych (OSB)	EN 13986	Z wpustem i piórem lub bez ⁽⁶⁾	600	10	K ₂ 10 ⁽⁴⁾
Płyta wiórowa	EN 13986	Z wpustem i piórem ⁽⁷⁾	600	10	K ₂ 10 ⁽⁴⁾
Płyta wiórowa	EN 13986	Z wpustem i piórem lub bez ⁽⁶⁾	600	12	K ₂ 10 ⁽⁴⁾
Sklejka	EN 13986	Z wpustem i piórem lub bez ⁽⁶⁾	450	12	K ₂ 10 ⁽⁴⁾
Płyty z litego drewna	EN 13986	Z wpustem i piórem lub bez ⁽⁶⁾	450	12	K ₂ 10 ⁽⁴⁾
Płyta wiórowa	EN 13986	Z wpustem i piórem ⁽⁸⁾	600	25	K ₂ 30
Płyta o wiórach zorientowanych (OSB)	EN 13986	Z wpustem i piórem ⁽⁸⁾	600	30	K ₂ 30
Sklejka	EN 13986	Z wpustem i piórem ⁽⁸⁾	450	26	K ₂ 30
Płyty z litego drewna	EN 13986	Z wpustem i piórem ⁽⁸⁾	450	26	K ₂ 30
Płyty z litego drewna	EN 13986	Z wpustem i piórem ⁽⁹⁾	450	53	K ₂ 60
Boazerie i okładziny z litego drewna	EN 14915	Z wpustem i piórem ⁽¹⁰⁾	450	15	K ₂ 10 ⁽⁴⁾
Boazerie i okładziny z litego drewna	EN 14915	Z wpustem i piórem ⁽¹⁰⁾	450	27	K ₂ 30
Boazerie i okładziny z litego drewna	EN 14915	Z wpustem i piórem ⁽¹¹⁾	450	2 × 27 ⁽¹²⁾	K ₂ 60

⁽¹⁾ Montowany bezpośrednio na dowolnym podłożu bez szczeliny powietrznej.

⁽²⁾ Złącza o prostych krawędziach lub z wpustem i piórem o tej samej grubości co wyrób i bez szczelin.

⁽³⁾ Klasa określona w decyzji 2000/367/WE.

⁽⁴⁾ K₁ 10 dla podłoży ≥ 300 kg/m³.

⁽⁵⁾ Minimalna długość gwoździ druciaków wynosi 40 mm, a odstępy maksymalnie 100 mm.

⁽⁶⁾ Minimalna długość wkrętów wynosi 30 mm, a odstępy maksymalnie 200 mm.

⁽⁷⁾ Minimalna długość wkrętów wynosi 30 mm, a odstępy maksymalnie 150 mm.

⁽⁸⁾ Minimalna długość wkrętów wynosi 50 mm, a odstępy maksymalnie 200 mm.

⁽⁹⁾ Minimalna długość wkrętów wynosi 75 mm, a odstępy maksymalnie 200 mm.

⁽¹⁰⁾ Minimalna długość gwoździ wynosi 60 mm, a odstępy maksymalnie 600 mm.

⁽¹¹⁾ Minimalna długość gwoździ wynosi 50 mm (w każdej warstwie), a odstępy maksymalnie 600 mm.

⁽¹²⁾ Dwie warstwy są zamontowane w taki sposób, że kierunki wzdłużne warstw są do siebie prostopadłe.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1292/2014**z dnia 17 lipca 2014 r.****w sprawie warunków klasyfikowania bez badań niektórych niepowlekaných podłóg drewnianych zgodnie z normą EN 14342 w odniesieniu do ich odporności na działanie ognia****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 27 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) System klasyfikowania wyrobów budowlanych w zakresie ich odporności na działanie ognia został przyjęty decyzją Komisji 2000/147/WE ⁽²⁾. Podłogi drewniane należą do wyrobów budowlanych, do których ma zastosowanie przedmiotowa decyzja.
- (2) Badania wykazały, że podłogi drewniane objęte normą zharmonizowaną EN 14342 mają stabilną i przewidywalną odporność na działanie ognia, o ile spełniają pewne warunki dotyczące gęstości drewna, grubości podłogi oraz docelowego zastosowania produktu.
- (3) Podłogi drewniane objęte normą zharmonizowaną EN 14342 powinny zatem zostać uznane za odpowiadające klasom odporności na działanie ognia określonym w decyzji 2000/147/WE, z uwzględnieniem wspomnianych warunków, bez wymogu przeprowadzania dalszych badań,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Podłogi drewniane objęte normą zharmonizowaną EN 14342, które spełniają warunki określone w załączniku, uznaje się bez badań za spełniające wymogi klas właściwości użytkowych wskazanych w załączniku.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5.⁽²⁾ Decyzja Komisji 2000/147/WE z dnia 8 lutego 2000 r. wykonująca dyrektywę Rady 89/106/EWG w odniesieniu do klasyfikacji odporności wyrobów budowlanych na działanie ognia (Dz.U. L 50 z 23.2.2000, s. 14).

ZAŁĄCZNIK

Wyrób ⁽¹⁾ ⁽⁷⁾	Szczegółowy opis wyrobu ⁽⁴⁾	Minimalna gęstość średnia ⁽⁵⁾ (kg/m ³)	Minimalna grubość całkowita (mm)	Warunek docelowego zastosowania	Klasa podłóg ⁽³⁾
Podłoga drewniana	Lite podłogi z drewna sosnowego lub świerkowego	Sosna: 480 Świerk: 400	14	Bez szczeliny powietrznej pod spodem	D _{fl} -s1
Podłoga drewniana	Lite podłogi z drewna bukowego, dębowego, sosnowego lub świerkowego	Buk: 700 Dąb: 700 Sosna: 430 Świerk: 400	20	Ze szczeliną powietrzną pod spodem lub bez niej	D _{fl} -s1
Parkiet drewniany	Lity parkiet z drewna orzecha włoskiego (jedna warstwa)	650	8	Przyklejony do podłoża ⁽⁶⁾	D _{fl} -s1
Parkiet drewniany	Lity parkiet z drewna dębowego, klonowego lub jesionowego (jedna warstwa)	Jesion: 650 Klon: 650 Dąb: 720	8	Przyklejony do podłoża ⁽⁶⁾	D _{fl} -s1
Parkiet drewniany	Parkiet wielowarstwowy z górną warstwą z drewna dębowego o grubości co najmniej 3,5 mm	550	15 ⁽²⁾	Bez szczeliny powietrznej pod spodem	D _{fl} -s1
Drewniane podłogi i parkiety	Niewymienione powyżej lite podłogi i parkiety z drewna	400	6	Wszystkie	E _{fl}

⁽¹⁾ Montaż wykonany zgodnie z normą EN ISO 9239-1 na podłożu co najmniej klasy D-s2, d0 o minimalnej gęstości 400 kg/m³ lub ze szczeliną powietrzną pod spodem (o minimalnej wysokości 30 mm).

⁽²⁾ Można włączyć warstwę pośrednią co najmniej klasy E_{fl} o maksymalnej grubości 3 mm i minimalnej gęstości wynoszącej 280 kg/m³.

⁽³⁾ Klasy określone w tabeli 2 w załączniku do decyzji 2000/147/WE.

⁽⁴⁾ Bez powłok powierzchniowych.

⁽⁵⁾ Sezonowanie zgodnie z normą EN 13238 (50 % RH, 23 °C).

⁽⁶⁾ Podłoże co najmniej klasy D-s2, d0.

⁽⁷⁾ Dotyczy również stopni schodowych.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1293/2014**z dnia 17 lipca 2014 r.****w sprawie warunków klasyfikacji, bez badania, metalowych listew i obrzeży przeznaczonych do tynkowania wewnątrz pomieszczeń i objętych normą zharmonizowaną EN 13658-1, metalowych listew i obrzeży przeznaczonych do tynkowania zewnętrznego i objętych normą zharmonizowaną EN 13658-2 oraz metalowych narożników i profili specjalnych objętych normą zharmonizowaną EN 14353, w odniesieniu do ich odporności na działanie ognia****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 27 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją Komisji 2000/147/WE ⁽²⁾ przyjęto system klasyfikacji właściwości użytkowych wyrobów budowlanych w odniesieniu do ich odporności na działanie ognia. Metalowe listwy i obrzeża przeznaczone do tynkowania wewnątrz pomieszczeń i objęte normą zharmonizowaną EN 13658-1, metalowe listwy i obrzeża przeznaczone do tynkowania zewnętrznego i objęte normą zharmonizowaną EN 13658-2 oraz metalowe narożniki i profile specjalne objęte normą zharmonizowaną EN 14353, z odsłoniętą powierzchnią zawierającą materiał organiczny, zaliczają się do wyrobów budowlanych, do których ma zastosowanie ta decyzja.
- (2) Wyroby te cechują się stabilnymi i przewidywalnymi właściwościami użytkowymi w zakresie odporności na działanie ognia, w przypadku gdy są stosowane wraz z płytami gipsowo-kartonowymi do formowania narożników ścian, ponieważ jedynie nieistotna część ich powierzchni zagrożona jest wystawieniem na działanie ognia.
- (3) Należy zatem uznać, że metalowe listwy i obrzeża przeznaczone do tynkowania wewnątrz pomieszczeń i objęte normą zharmonizowaną EN 13658-1, metalowe listwy i obrzeża przeznaczone do tynkowania zewnętrznego i objęte normą zharmonizowaną EN 13658-2 oraz metalowe narożniki i profile specjalne objęte normą zharmonizowaną EN 14353, z odsłoniętą powierzchnią zawierającą materiał organiczny, spełniają warunki zaliczenia ich do klasy E odporności na działanie ognia, bez potrzeby przeprowadzania badań,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Metalowe listwy i obrzeża przeznaczone do tynkowania wewnątrz pomieszczeń i objęte normą zharmonizowaną EN 13658-1, metalowe listwy i obrzeża przeznaczone do tynkowania zewnętrznego i objęte normą zharmonizowaną EN 13658-2 oraz metalowe narożniki i profile specjalne objęte normą zharmonizowaną EN 14353 uznaje się za spełniające warunki zaliczenia ich do klasy E określonej w tabeli 1 załącznika do decyzji 2000/147/WE, bez badania, w przypadku gdy posiadają one odsłoniętą powierzchnię zawierającą materiał organiczny.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5.

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 8 lutego 2000 r. wykonująca dyrektywę Rady 89/106/EWG w odniesieniu do klasyfikacji odporności wyrobów budowlanych na działanie ognia (Dz.U. L 50 z 23.2.2000, s. 14).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1294/2014**z dnia 4 grudnia 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1238/95 w odniesieniu do poziomu opłaty za wniosek i opłaty za badanie na rzecz Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 113,

po konsultacji z Radą Administracyjną Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1238/95 ⁽²⁾ określono przepisy dotyczące poziomu opłaty za wniosek na rzecz Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin („Urzędu”) za przetwarzanie wniosków o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin.
- (2) W oparciu o doświadczenia zdobyte przez Urząd w odniesieniu do kosztów związanych z przetwarzaniem nieważnych wniosków o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin należy zmniejszyć kwotę opłaty za wniosek zatrzymywaną przez Urząd.
- (3) W art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1238/95 oraz w załączniku I do tego rozporządzenia określono wysokość opłaty na rzecz Urzędu za przygotowanie i przeprowadzenie badania technicznego odmiany będącej przedmiotem wniosku o wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin — „opłaty za badanie”.
- (4) W odniesieniu do badania technicznego odmian, w których używa się powtarzalnie ściśle określonych składników do wytwarzania materiału, doświadczenie wykazało, że koszty tego badania mogą znacznie różnić się zależnie od przypadku. Opłata za badanie techniczne powinna pokrywać koszt badania technicznego odmiany i każdego ze ściśle określonych składników odmiany. Nie należy zatem ustalać maksymalnych kwot w odniesieniu do opłaty za badanie techniczne w takich przypadkach.
- (5) Z zebranych doświadczeń dotyczących badania technicznego wynika również, że całkowita wysokość pobieranych przez Urząd opłat za badanie nie obejmuje całkowitej kwoty opłat uiszczanych przez Urząd na rzecz urzędów badawczych. Opłaty pobierane przez Urząd powinny jednak zasadniczo pokrywać opłaty przez niego uiszczane. Opłaty określone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1238/95 powinny zatem zostać podniesione. Jednocześnie grupy kosztów określone w tym załączniku powinny zostać uproszczone.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1238/95.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Systemu Ochrony Odmian Roślin,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1238/95 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 7 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeżeli opłata za wniosek zostanie otrzymana, lecz wniosek nie jest ważny na mocy art. 50 rozporządzenia podstawowego, Urząd zatrzymuje kwotę 200 EUR z opłaty za wniosek i dokonuje zwrotu kwoty pozostałej, powiadamiając wnioskodawcę o wadach znalezionych we wniosku.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 227 z 1.9.1994, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1238/95 z dnia 31 maja 1995 r. ustanawiające zasady wykonawcze stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w odniesieniu do opłat na rzecz Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin (Dz.U. L 121 z 1.6.1995, s. 31).

2) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłaty za przygotowanie i przeprowadzenie badania technicznego odmiany będącej przedmiotem wniosku o wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin (opłaty za badanie), uiszcza się zgodnie z załącznikiem I za każdy rozpoczęty okres wegetacyjny. W przypadku odmian, w których używa się powtarzalnie ściśle określonych składników do wytwarzania materiału, opłatę za badanie ustanowioną w załączniku I uiszcza się w odniesieniu do takiej odmiany i do każdego ze składników, którego urzędowy opis nie jest dostępny i który także musi zostać zbadany.”;

3) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1238/95 otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

Opłaty odnoszące się do badania technicznego, o których mowa w art. 8

Opłatę za badanie techniczne odmiany na podstawie art. 8 ustala się zgodnie z tabelą:

(w EUR)

	Grupa kosztów	Opłata
Grupa rolna		
1	Ziemniak	1 960
2	Rzepak	1 860
3	Trawy	2 210
4	Inne gatunki rolne	1 430
Grupa owocowa		
5	Jabłko	3 210
6	Truskawka	2 740
7	Inne gatunki owoców	2 550
Grupa ozdobna		
8	Ozdobne z żywą kolekcją odniesienia, ocena uprawy szklarniowej	2 140
9	Ozdobne z żywą kolekcją odniesienia, ocena uprawy polowej	1 960
10	Ozdobne bez żywej kolekcji odniesienia, ocena uprawy szklarniowej	1 770
11	Ozdobne bez żywej kolekcji odniesienia, ocena uprawy polowej	1 570
12	Ozdobne specjalne	3 040
Grupa warzywna		
13	Warzywa, ocena uprawy szklarniowej	2 150
14	Warzywa, ocena uprawy polowej	1 960"

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1295/2014**z dnia 4 grudnia 2014 r.****zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 669/2009 w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwiększonego poziomu kontroli urzędowych przywozu niektórych rodzajów pasz i żywności nie pochodzących od zwierząt****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 669/2009 ⁽²⁾ ustanowiono przepisy dotyczące zwiększonego poziomu kontroli urzędowych przywozu pasz i żywności nie pochodzących od zwierząt, wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia („wykaz”), w miejscach wprowadzenia na terytoria wymienione w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 882/2004.
- (2) Zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 669/2009 wspomniany wykaz należy poddawać regularnemu, przynajmniej kwartalnemu przeglądowi, uwzględniając co najmniej źródła informacji wymienione w tym artykule.
- (3) Występowanie oraz znaczenie niedawnych incydentów związanych z żywnością zgłaszanych poprzez system wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach, ustalenia wynikające z kontroli przeprowadzonych przez Biuro ds. Żywności i Weterynarii w państwach trzecich oraz kwartalne sprawozdania dotyczące przesyłek pasz i żywności nie pochodzących od zwierząt, przedkładane Komisji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 669/2009, wskazują na potrzebę dokonania zmiany wykazu.
- (4) W szczególności należy skreślić z wykazu pozycje dotyczące towarów, co do których dostępne informacje wskazują na ogólnie zadowalający poziom zgodności z odpowiednimi wymogami bezpieczeństwa przewidzianymi w przepisach Unii i wobec których nie jest już uzasadniony zwiększony poziom kontroli urzędowych. Należy zatem skreślić pozycje w wykazie dotyczące pomarańczy z Egiptu oraz liści kolendry, bazylii i mięty z Tajlandii.
- (5) Ponadto wykaz powinien zostać zmieniony poprzez zwiększenie częstotliwości urzędowych kontroli towarów, w odniesieniu do których te same źródła informacji wskazują na wyższy stopień braku zgodności z odpowiednimi przepisami Unii, co uzasadnia zwiększenie poziomu kontroli urzędowych. Należy zatem odpowiednio zmienić pozycje w wykazie dotyczące suszonych przypraw z Indii, liści betelu z Indii i Tajlandii oraz liści winorośli z Turcji.
- (6) W celu zapewnienia spójności i jasności należy zastąpić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 669/2009 tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 669/2009.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Paszy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 669/2009 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 669/2009 z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwiększonego poziomu kontroli urzędowych przywozu niektórych rodzajów pasz i żywności nie pochodzących od zwierząt i zmieniające decyzję 2006/504/WE (Dz.U. L 194 z 25.7.2009, s. 11).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Pasze i żywność nie pochodzące od zwierząt, podlegające zwiększonemu poziomowi kontroli urzędowych w wyznaczonych miejscach wprowadzenia

Pasze i żywność (zamierzone przeznaczenie)	Kod CN ⁽¹⁾	Pod- pozycja TARIC	Państwo pochodzenia	Zagrożenie	Częstot- liwość kontroli bez- pośrednich i identyfika- cyjnych (%)
Winogrona suszone (Żywność)	0806 20		Afganistan (AF)	Ochratoksyna A	50
— Orzeszki ziemne w łupinkach	— 1202 41 00		Brazylia (BR)	Aflatoksyny	10
— Orzeszki ziemne łuskane	— 1202 42 00				
— Masło orzechowe	— 2008 11 10				
— Orzeszki ziemne prze- tworzone lub zakonser- wowane w inny sposób	— 2008 11 91; 2008 11 96; 2008 11 98				
(Pasze i żywność)					
— Wspiega chińska (<i>Vigna unguiculata</i> spp. <i>sesquipedalis</i>)	— ex 0708 20 00; ex 0710 22 00	10 10	Kambodża (KH)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽²⁾	50
— Bakłażan	— 0709 30 00; ex 0710 80 95	72			
(Żywność — warzywa świeże, schłodzone lub mrożone)					
Seler chiński (<i>Apium graveo- lens</i>) (Żywność — świeże lub schłó- dzone zioła)	ex 0709 40 00	20	Kambodża (KH)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽³⁾	50
Brassica oleracea (inne jadalne kapustne, »brokuł chiński«) ⁽⁴⁾ (Żywność — świeża lub schłó- dzona)	ex 0704 90 90	40	Chiny (CN)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽⁵⁾	50
Herbata, nawet aromatyzo- wana (Żywność)	0902		Chiny (CN)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽⁶⁾	10

Pasze i żywność (zamierzone przeznaczenie)	Kod CN ⁽¹⁾	Pod- pozycja TARIC	Państwo pochodzenia	Zagrożenie	Częstot- liwość kontroli bez- pośrednich i identyfika- cyjnych (%)
— Bakłażan	— 0709 30 00; ex 0710 80 95	72	Republika Domini- kańska (DO)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽⁷⁾	10
— Przepękla ogórkowata (<i>Momordica charantia</i>)	— ex 0709 99 90; ex 0710 80 95	70 70			
(Żywność — warzywa świeże, schłodzone lub mrożone)					
— Wspiega chińska (<i>Vigna unguiculata</i> spp. <i>sesquipedalis</i>)	— ex 0708 20 00; ex 0710 22 00	10 10	Republika Domini- kańska (DO)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽⁷⁾	20
— Papryka (słodka i inna niż słodka) (<i>Capsicum</i> spp.)	— 0709 60 10; ex 0709 60 99	20			
(Żywność — warzywa świeże, schłodzone lub mrożone)	— 0710 80 51; ex 0710 80 59	20			
Truskawki (świeże) (Żywność)	0810 10 00		Egipt (EG)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽⁸⁾	10
Papryka (słodka i inna niż słodka) (<i>Capsicum</i> spp.)	0709 60 10; ex 0709 60 99;	20	Egipt (EG)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽⁹⁾	10
(Żywność — świeża, schło- dzona lub mrożona)	0710 80 51; ex 0710 80 59	20			
Liście betelu (<i>Piper betle</i> L.) (Żywność)	ex 1404 90 00	10	Indie (IN)	Salmonella ⁽¹⁰⁾	50
Nasiona sezamu (Żywność — świeża lub schło- dzona)	1207 40 90		Indie (IN)	Salmonella ⁽¹⁰⁾	20
— <i>Capsicum annuum</i> , całe owoce	— 0904 21 10	10	Indie (IN)	Aflatoksyny	20
— <i>Capsicum annuum</i> , owoce rozgniatane lub mielone	— ex 0904 22 00				
— Suszone całe owoce z rodzaju <i>Capsicum</i> , inne niż słodka papryka (<i>Capsicum annuum</i>)	— 0904 21 90				
— Gałka muszkatołowa (<i>Myristica fragrans</i>)	— 0908 11 00; 0908 12 00				
(Żywność — suszone przy- prawy)					

Pasze i żywność (zamierzone przeznaczenie)	Kod CN ⁽¹⁾	Pod- pozycja TARIC	Państwo pochodzenia	Zagrożenie	Częstot- liwość kontroli bez- pośrednich i identyfika- cyjnych (%)
Enzymy; preparaty enzyma- tyczne (Pasze i żywność)	3507		Indie (IN)	Chloramfenikol	50
— Gałka muszkatołowa (<i>Myristica fragrans</i>) (Żywność — suszone przy- prawy)	— 0908 11 00; 0908 12 00		Indonezja (ID)	Aflatoksyny	20
— Groch w strąkach (niełu- skany)	— ex 0708 10 00	40	Kenia (KE)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽¹¹⁾	10
— Fasola w strąkach (niełu- skana)	— ex 0708 20 00	40			
(Żywność — świeża lub schłó- dzona)					
Mięta (Żywność — świeże lub schłó- dzone zioła)	ex 1211 90 86	30	Maroko (MA)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽¹²⁾	10
Suszona fasola (Żywność)	0713 39 00		Nigeria (NG)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽¹³⁾	50
Winogrona stołowe (Żywność — świeża)	0806 10 10		Peru (PE)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielo- pozostałościowymi opar- tymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozo- stałości ⁽¹⁴⁾	10
Pestki arbuza (<i>Egusi, Citrullus lanatus</i>) i produkty pochodne (Żywność)	ex 1207 70 00; ex 1106 30 90; ex 2008 99 99	10 30 50	Sierra Leone (SL)	Aflatoksyny	50
— Orzeszki ziemne w łupinkach	— 1202 41 00		Sudan (SD)	Aflatoksyny	50
— Orzeszki ziemne łuskane	— 1202 42 00				
— Masło orzechowe	— 2008 11 10				
— Orzeszki ziemne prze- tworzone lub zakonser- wowane w inny sposób	— 2008 11 91; 2008 11 96; 2008 11 98				
(Pasze i żywność)					

Pasze i żywność (zamierzone przeznaczenie)	Kod CN ⁽¹⁾	Pod- pozycja TARIC	Państwo pochodzenia	Zagrożenie	Częstot- liwość kontroli bez- pośrednich i identyfika- cyjnych (%)
Papryka (inna niż słodka) (<i>Capsicum</i> spp.) (Żywność — świeża lub schłodzona)	ex 0709 60 99	20	Tajlandia (TH)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielopozostałościowymi opartymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozostałości ⁽¹⁵⁾	10
Liście betelu (<i>Piper betle</i> L.) (Żywność)	ex 1404 90 00	10	Tajlandia (TH)	Salmonella ⁽¹⁰⁾	50
— Wspięga chińska (<i>Vigna unguiculata</i> spp. <i>sesquipedalis</i>)	— ex 0708 20 00; ex 0710 22 00	10 10	Tajlandia (TH)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielopozostałościowymi opartymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozostałości ⁽¹⁶⁾	20
— Bakłażan	— 0709 30 00; ex 0710 80 95	72			
(Żywność — warzywa świeże, schłodzone lub mrożone)					
Morele suszone (Żywność)	0813 10 00		Turcja (TR)	Siarczyny ⁽¹⁷⁾	10
— Papryka słodka (<i>Capsicum annuum</i>) (Żywność — warzywa świeże, schłodzone lub mrożone)	— 0709 60 10; 0710 80 51		Turcja (TR)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielopozostałościowymi opartymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozostałości ⁽¹⁸⁾	10
Liście winorośli (Żywność)	ex 2008 99 99	11; 19	Turcja (TR)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielopozostałościowymi opartymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozostałości ⁽¹⁹⁾	20
Winogrona suszone (Żywność)	0806 20		Uzbekistan (UZ)	Ochratoksyna A	50
— Liście kolendry	— ex 0709 99 90	72	Wietnam (VN)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielopozostałościowymi opartymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozostałości ⁽²⁰⁾	20
— Bazylia (pospolita, azjatycka)	— ex 1211 90 86	20			
— Mięta	— ex 1211 90 86	30			
— Pietruszka	— ex 0709 99 90	40			
(Żywność — świeże lub schłodzone zioła)					

Pasze i żywność (zamierzone przeznaczenie)	Kod CN ⁽¹⁾	Pod- pozycja TARIC	Państwo pochodzenia	Zagrożenie	Częstot- liwość kontroli bez- pośrednich i identyfika- cyjnych (%)
— Pitahaya (smoczy owoc) — Ketmia jadalna — Papryka (inna niż słodka) (<i>Capsicum</i> spp.) (Żywność — świeża lub schłodzona)	— ex 0810 90 20 — ex 0709 99 90 — ex 0709 60 99	10 20 20	Wietnam (VN)	Pozostałości pestycydów badane metodami wielopozostałościowymi opartymi na GC-MS i LC-MS lub metodami oznaczania pojedynczych pozostałości ⁽²⁰⁾	20

- (1) Jeżeli tylko niektóre produkty w ramach danego kodu CN muszą zostać poddane kontroli, a w nomenklaturze towarów w ramach tego kodu nie wyróżniono żadnych podziałów, kod CN jest oznaczony »ex«.
- (2) W szczególności pozostałości: karbofuranu (sumy karbofuranu i 3-hydroksy-karbofuranu wyrażonej jako karbofuran), chlorbufamu, dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat).
- (3) W szczególności pozostałości: karbofuranu (sumy karbofuranu i 3-hydroksy-karbofuranu wyrażonej jako karbofuran), heksakonazolu, fentoatu, triadimefonu i triadimenolu (sumy triadimefonu i triadimenolu).
- (4) Gatunek *Brassica oleracea* L. convar. Botrytis (L) Alef var. Italica Plenck, kultywar albuglabra. Znany także jako »Kai Lan«, »Gai Lan«, »Gailan«, »Kailan«, »Chinese bare Jielan«.
- (5) W szczególności pozostałości: chlorofenapiru, fipronilu (sumy fipronilu i metabolitu sulfonu (MB46136) wyrażonej jako fipronil), karbendazymu i benomyly (sumy benomyly i karbendazymu wyrażonej jako karbendazym), acetamiprydu, dimetomofu i propikonazolu.
- (6) W szczególności pozostałości: buprofezyny, imidachlopyrydu, fenwaleratu i esfenwaleratu (sumy izomerów RS i SR), profenofosu, trifluraliny, triazofosu, triadimefonu i triadimenolu (sumy triadimefonu i triadimenolu), cypermetryny (cypermetryny zawierającej inne mieszaniny izomerów składowych (sumy izomerów)).
- (7) W szczególności pozostałości: amitrazu (amitrazu, w tym metabolitów zawierających grupę funkcyjną 2,4-dimetyloaniliny, wyrażonych jako amitraz), acefatu, aldikarbu (sumy aldikarbu, jego sulfotlenku i sulfonu, wyrażonej jako aldikarb), karbendazymu i benomyly (sumy benomyly i karbendazymu wyrażonej jako karbendazym), chlorofenapiru, chloropiryfosu, ditiokarbaminianów (ditiokarbaminianów wyrażonych jako CS₂, w tym manebu, mankozeb, metiram, propinebu, tiuramu i ziram), diafentiuonu, diazynonu, dichlorofosu, dikofolu (sumy izomerów p, p' i o,p'), dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat), endosulfanu (sumy izomerów alfa- i beta- oraz siarczynu endosulfanu wyrażonej jako endosulfan), fenamidonu, imidachlopyrydu, malationu (sumy malationu i malaoksonu wyrażonej jako malation), metamidofosu, metiokarbu (sumy metiokarbu oraz sulfotlenku i sulfonu metiokarbu, wyrażonej jako metiokarb), metomyly i tiodikarbu (sumy metomyly i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl), monokrotofosu, oksamyly, profenofosu, propikonazolu, tiabendazolu, tiachlopyrydu.
- (8) W szczególności pozostałości: karbendazymu i benomyly (sumy benomyly i karbendazymu wyrażonej jako karbendazym), cyflutryny (cyflutryny zawierającej inne mieszaniny izomerów składowych (sumy izomerów)), cyprodynilu, diazynonu, dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat), etionu, fenitrotonu, fenpropatryny, fludioksonilu, heksaflumuronu, lambda-cyhalotryny, metiokarbu (sumy metiokarbu oraz sulfotlenku i sulfonu metiokarbu, wyrażonej jako metiokarb), metomyly i tiodikarbu (sumy metomyly i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl), oksamyly, fentoatu, tiofanatu metylowego.
- (9) W szczególności pozostałości: karbofuranu (sumy karbofuranu i 3-hydroksy-karbofuranu wyrażonej jako karbofuran), chloropiryfosu, cypermetryny (cypermetryny zawierającej inne mieszaniny izomerów składowych (sumy izomerów)), cyprokonazolu, dikofolu (sumy izomerów p, p' i o,p'), difenokonazolu, dinotefuranu, etionu, flusilazolu, folpetu, prochlorazu (sumy prochlorazu i jego metabolitów zawierających grupę funkcyjną 2,4,6-trichlorofenolu, wyrażonej jako prochloraz), profenofosu, propikonazolu, tiofanatu metylowego i triforyny.
- (10) Metoda referencyjna EN/ISO 6579 lub metoda poddana walidacji w odniesieniu do metody referencyjnej, zgodnie z art. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 1).
- (11) W szczególności pozostałości: dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat), chloropiryfosu, acefatu, metamidofosu, metomyly i tiodikarbu (sumy metomyly i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl), diafentiuonu, indoksakarbu jako sumy izomerów S i R.
- (12) W szczególności pozostałości: chloropiryfosu, cypermetryny (cypermetryny zawierającej inne mieszaniny izomerów składowych (sumy izomerów)), dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat), endosulfanu (sumy izomerów alfa- i beta- oraz siarczynu endosulfanu wyrażonej jako endosulfan), heksakonazolu, parationu metylowego (sumy parationu metylowego i paraoksonu metylowego wyrażonej jako paration metylowy), metomyly i tiodikarbu (sumy metomyly i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl), flutriafolu, karbendazymu i benomyly (sumy benomyly i karbendazymu wyrażonej jako karbendazym), flubendiamidu, mychlobutanilu, malationu (sumy malationu i malaoksonu wyrażonej jako malation).
- (13) W szczególności pozostałości dichlorofosu.
- (14) W szczególności pozostałości: dinikonazolu, etefonu, metomyly i tiodikarbu (sumy metomyly i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl).
- (15) W szczególności pozostałości: karbofuranu (sumy karbofuranu i 3-hydroksy-karbofuranu wyrażonej jako karbofuran), metomyly i tiodikarbu (sumy metomyly i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl), dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat), triazofosu, malationu (sumy malationu i malaoksonu wyrażonej jako malation), profenofosu, protiofosu, etionu, karbendazymu i benomyly (sumy benomyly i karbendazymu wyrażonej jako karbendazym), triforyny, procymidonu, formetanatu: sumy formetanatu i jego soli wyrażonej jako formetanat (chlorowodorek formetanatu).

- (16) W szczególności pozostałości: acefatu, karbarylu, karbendazymu i benomyłu (sumy benomyłu i karbendazymu wyrażonej jako karbendazym), karbofuranu (sumy karbofuranu i 3-hydroksy-karbofuranu wyrażonej jako karbofuran), chloropiryfosu, chloropiryfosu metylowego, dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat), etionu, malationu (sumy malationu i malaoksonu wyrażonej jako malation), metalaksylu i metalaksylu-M (metalaksylu zawierającego inne mieszaniny izomerów składowych, w tym metalaksyl-M (sumy izomerów)), metamidofosu, metomyłu i tiodikarbu (sumy metomyłu i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl), monokrotofosu, profenofosu, protiofosu, kwinalfosu, triadimefonu i triadimenolu (sumy triadimefonu i triadimenolu), triazofosu, dikrotofosu, EPN, triforyny.
- (17) Metody referencyjne: EN 1988-1:1998, EN 1988-2:1998 lub ISO 5522:1981.
- (18) W szczególności pozostałości: metomyłu i tiodikarbu (sumy metomyłu i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl), oksamylu, karbendazymu i benomyłu (sumy benomyłu i karbendazymu wyrażonej jako karbendazym), klofentezyny, diafentiuronu, dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat), formetanatu: sumy formetanatu i jego soli wyrażonej jako formetanat (chlorowodorek formetanatu), malationu (sumy malationu i malaoksonu wyrażonej jako malation), procymidonu, tetradifonu, tiofanatu metylowego.
- (19) W szczególności pozostałości: azoksystrobiny, boskalidu, chloropiryfosu, ditiokarbaminianów (ditiokarbaminianów wyrażonych jako CS₂, w tym manebu, mankozebu, metiramu, propinebu, tiuramu i ziram), endosulfanu (sumy izomerów alfa- i beta- oraz siarczaniu endosulfanu wyrażonej jako endosulfan), krezoksylu metylowego, lambda-cyhalotryny, metalaksylu i metalaksylu-M (metalaksylu zawierającego inne mieszaniny izomerów składowych, w tym metalaksyl-M (sumy izomerów)), metoksyfenozydu, metrafenonu, mychlobutanilu, penkonazolu, pyraklostrobiny, pirymetanilu, triadimefonu i triadimenolu (sumy triadimefonu i triadimenolu), trifloksystrobiny.
- (20) W szczególności pozostałości: karbofuranu (sumy karbofuranu i 3-hydroksy-karbofuranu wyrażonej jako karbofuran), karbendazymu i benomyłu (sumy benomyłu i karbendazymu wyrażonej jako karbendazym), chloropiryfosu, ditiokarbaminianów (ditiokarbaminianów wyrażonych jako CS₂, w tym manebu, mankozebu, metiramu, propinebu, tiuramu i ziram), profenofosu, permetyryny (sumy izomerów), heksakonazolu, difenokonazolu, propikonazolu, fipronilu (sumy fipronilu i metabolitu sulfonu (MB46136) wyrażonej jako fipronil), propargitu, flusilazolu, fentoatu, cypermetryny (cypermetryny zawierającej inne mieszaniny izomerów składowych (sumy izomerów)), metomyłu i tiodikarbu (sumy metomyłu i tiodikarbu wyrażonej jako metomyl), kwinalfosu, pencykuronu, metydatonu, dimetoatu (sumy dimetoatu i ometoatu wyrażonej jako dimetoat), fenbukonazolu.”.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1296/2014**z dnia 4 grudnia 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich (1)	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	64,0
	IL	114,8
	MA	91,1
	TR	81,4
	ZZ	87,8
0707 00 05	AL	53,8
	JO	258,6
	MA	170,1
	TR	135,4
	ZZ	154,5
0709 93 10	MA	67,9
	TR	128,2
	ZZ	98,1
0805 10 20	AR	35,3
	SZ	34,3
	TR	74,4
	UY	32,9
	ZA	54,7
	ZW	33,1
	ZZ	44,1
	ZZ	44,1
0805 20 10	MA	73,2
	ZZ	73,2
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	113,7
	JM	168,3
	TR	76,0
	ZZ	119,3
0805 50 10	AL	64,4
	TR	76,5
	ZZ	70,5
0808 10 80	BA	32,4
	BR	53,8
	CA	134,8
	CL	78,6
	MK	38,0
	NZ	96,9
	US	94,8
	ZZ	75,6

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0808 30 90	CN	81,0
	TR	174,9
	ZZ	128,0

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA WYKONAWCZA KOMISJI 2014/105/UE

z dnia 4 grudnia 2014 r.

zmieniająca dyrektywy 2003/90/WE i 2003/91/WE określające środki wykonawcze do celów art. 7 dyrektywy Rady 2002/53/WE i art. 7 dyrektywy Rady 2002/55/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków badania niektórych odmian gatunków roślin uprawnych i gatunków warzyw

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 2 lit. a) i b),

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw ⁽²⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 2 lit. a) i b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywy Komisji 2003/90/WE ⁽³⁾ i 2003/91/WE ⁽⁴⁾ zostały przyjęte w celu zapewnienia, by odmiany włączone przez państwa członkowskie do ich krajowych katalogów były zgodne z wytycznymi ustanowionymi przez Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO) w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem poszczególnych gatunków oraz minimalnych warunków badania odmian, w stopniu, w jakim odnośne wytyczne zostały ustanowione. W odniesieniu do innych odmian dyrektywy te stanowią, że zastosowanie mają wytyczne Międzynarodowego Związku Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV).
- (2) Od tego czasu CPVO i UPOV wydały kolejne wytyczne oraz zaktualizowały obowiązujące wytyczne.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2003/90/WE i 2003/91/WE.
- (4) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Załączniki I i II do dyrektywy 2003/90/WE zastępuje się tekstem znajdującym się w części A załącznika do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Załączniki do dyrektywy 2003/91/WE zastępuje się tekstem znajdującym się w części B załącznika do niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 33.

⁽³⁾ Dyrektywa Komisji 2003/90/WE z dnia 6 października 2003 r. określająca środki wykonawcze do celów art. 7 dyrektywy Rady 2002/53/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków badania niektórych odmian gatunków roślin uprawnych (Dz.U. L 254 z 8.10.2003, s. 7).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Komisji 2003/91/WE z dnia 6 października 2003 r. określająca środki wykonawcze do celów art. 7 dyrektywy Rady 2002/55/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków do badania niektórych odmian gatunków warzyw (Dz.U. L 254 z 8.10.2003, s. 11).

Artykuł 3

W przypadku badań rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 2016 r. państwa członkowskie mogą stosować dyrektywy 2003/90/WE i 2003/91/WE w brzmieniu obowiązującym przed ich zmianą na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2015 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2016 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

CZĘŚĆ A

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz gatunków określonych w art. 1 ust. 2 lit. a), które muszą być zgodne z protokołami w sprawie badań CPVO

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Protokół CPVO
<i>Festuca filiformis</i> Pourr.	Kostrzewa nitkowata	TP 67/1 z 23.6.2011.
<i>Festuca ovina</i> L.	Kostrzewa owcza	TP 67/1 z 23.6.2011.
<i>Festuca rubra</i> L.	Kostrzewa czerwona	TP 67/1 z 23.6.2011.
<i>Festuca trachyphylla</i> (Hack.) Krajina	Kostrzewa murawowa	TP 67/1 z 23.6.2011.
<i>Lolium multiflorum</i> Lam.	Życica wielokwiatowa	TP 4/1 z 23.6.2011.
<i>Lolium perenne</i> L.	Życica trwała	TP 4/1 z 23.6.2011.
<i>Lolium × boucheanum</i> Kunth	Życica mieszańcowa	TP 4/1 z 23.6.2011.
<i>Pisum sativum</i> L.	Groch siewny	TP 7/2 z 11.3.2010.
<i>Brassica napus</i> L.	Rzepak	TP 36/2 z 16.11.2011.
<i>Cannabis sativa</i> L.	Konopie	TP 276/1 z 28.11.2012.
<i>Helianthus annuus</i> L.	Słonecznik	TP 81/1 z 31.10.2002.
<i>Linum usitatissimum</i> L.	Len/siemię lniane	TP 57/2 z 19.3.2014.
<i>Avena nuda</i> L.	Owies nagły, owies nagoziarnisty	TP 20/1 z 6.11.2003.
<i>Avena sativa</i> L. (w tym <i>A. byzantina</i> K. Koch)	Owies zwyczajny i owies bizantyjski	TP 20/1 z 6.11.2003.
<i>Hordeum vulgare</i> L.	Jęczmień	TP 19/3 z 21.3.2012.
<i>Oryza sativa</i> L.	Ryż	TP 16/2 z 21.3.2012.
<i>Secale cereale</i> L.	Żyto	TP 58/1 z 31.10.2002.
<i>xTriticosecale</i> Wittm. ex A. Camus	Mieszańce powstałe ze skrzyżowania gatunków rodzaju <i>Triticum</i> i gatunków rodzaju <i>Secale</i>	TP 121/2 rev. 1 z 16.2.2011.
<i>Triticum aestivum</i> L.	Pszenica	TP 3/4 rev. 2 z 16.2.2011.
<i>Triticum durum</i> Desf.	Pszenica durum	TP 120/3 z 19.3.2014.
<i>Zea mays</i> L.	Kukurydza	TP 2/3 z 11.3.2010.
<i>Solanum tuberosum</i> L.	Ziemniak	TP 23/2 z 1.12.2005.

Tekst tych protokołów można znaleźć na stronie internetowej CPVO (www.cpvo.europa.eu).

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz gatunków określonych w art. 1 ust. 2 lit. b), które muszą być zgodne z wytycznymi w sprawie badań UPOV

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Wytyczne UPOV
<i>Beta vulgaris</i> L.	Burak pastewny	TG/150/3 z 04.11.1994.
<i>Agrostis canina</i> L.	Mietlica psia	TG/30/6 z 12.10.1990.
<i>Agrostis gigantea</i> Roth.	Mietlica biaława	TG/30/6 z 12.10.1990.
<i>Agrostis stolonifera</i> L.	Mietlica rozłogowa	TG/30/6 z 12.10.1990.
<i>Agrostis capillaris</i> L.	Mietlica pospolita	TG/30/6 z 12.10.1990.

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Wytyczne UPOV
<i>Bromus catharticus</i> Vahl	Stokłosa uniolowata	TG/180/3 z 4.4.2001.
<i>Bromus sitchensis</i> Trin.	Stokłosa alaskańska	TG/180/3 z 4.4.2001.
<i>Dactylis glomerata</i> L.	Kupkówka pospolita	TG/31/8 z 17.4.2002.
<i>Festuca arundinacea</i> Schreb.	Kostrzewa trzcinowa	TG/39/8 z 17.4.2002.
<i>Festuca pratensis</i> Huds.	Kostrzewa łąkowa	TG/39/8 z 17.4.2002.
<i>xFestulolium</i> Asch. et Graebn.	Mieszzańce powstałe ze skrzyżowania gatunku rodzaju <i>Festuca</i> z gatunkiem rodzaju <i>Lolium</i>	TG/243/1 z 9.4.2008.
<i>Phleum nodosum</i> L.	Tymotka kolankowata	TG/34/6 z 7.11.1984.
<i>Phleum pratense</i> L.	Tymotka	TG/34/6 z 7.11.1984.
<i>Poa pratensis</i> L.	Wiechlina łąkowa	TG/33/7 z 9.4.2014.
<i>Lotus corniculatus</i> L.	Komonica zwyczajna	TG/193/1 z 9.4.2008.
<i>Lupinus albus</i> L.	Łubin biały	TG/66/4 z 31.3.2004.
<i>Lupinus angustifolius</i> L.	Łubin wąskolistny	TG/66/4 z 31.3.2004.
<i>Lupinus luteus</i> L.	Łubin żółty	TG/66/4 z 31.3.2004.
<i>Medicago sativa</i> L.	Lucerna	TG/6/5 z 6.4.2005.
<i>Medicago</i> × <i>varia</i> T. Martyn	Lucerna mieszańcowa	TG/6/5 z 6.4.2005.
<i>Trifolium pratense</i> L.	Koniczyna czerwona	TG/5/7 z 4.4.2001.
<i>Trifolium repens</i> L.	Koniczyna biała	TG/38/7 z 9.4.2003.
<i>Vicia faba</i> L.	Bób	TG/8/6 z 17.4.2002.
<i>Vicia sativa</i> L.	Wyka siewna	TG/32/7 z 20.3.2013.
<i>Brassica napus</i> L. var. <i>napobrassica</i> (L.) Rchb.	Brukiew	TG/89/6rev. z 4.4.2001 + 1.4.2009
<i>Raphanus sativus</i> L. var. <i>oleiformis</i> Pers.	Rzodkiew oleista	TG/178/3 z 4.4.2001.
<i>Arachis hypogaea</i> L.	Orzech arachidowy	TG/93/4 z 9.4.2014.
<i>Brassica rapa</i> L. var. <i>silvestris</i> (Lam.) Briggs	Rzepak	TG/185/3 z 17.4.2002.
<i>Carthamus tinctorius</i> L.	Krokosz balwierski	TG/134/3 z 12.10.1990.
<i>Gossypium</i> spp.	Bawełna	TG/88/6 z 4.4.2001.
<i>Papaver somniferum</i> L.	Mak	TG/166/4 z 9.4.2014.
<i>Sinapis alba</i> L.	Gorzycza jasna	TG/179/3 z 4.4.2001.
<i>Glycine max</i> (L.) Merr.	Ziarna soi	TG/80/6 z 1.4.1998.
<i>Sorghum bicolor</i> (L.) Moench	Sorgo	TG/122/3 z 6.10.1989.

Tekst tych wytycznych można znaleźć na stronie internetowej UPOV (www.upov.int.)”

CZĘŚĆ B

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz gatunków określonych w art. 1 ust. 2 lit. a), które muszą być zgodne z protokołami w sprawie badań CPVO

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Protokół CPVO
<i>Allium cepa</i> L. (grupa Cepa)	Cebula i echalion	TP 46/2 z 1.4.2009.
<i>Allium cepa</i> L. (grupa Aggregatum)	Szalotka	TP 46/2 z 1.4.2009.
<i>Allium fistulosum</i> L.	Cebula siedmiolatka (czosnek dęty)	TP 161/1 z 11.3.2010.

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Protokół CPVO
<i>Allium porrum</i> L.	Por	TP 85/2 z 1.4.2009.
<i>Allium sativum</i> L.	Czosnek	TP 162/1 z 25.3.2004.
<i>Allium schoenoprasum</i> L.	Szczypiorek	TP 198/1 z 1.4.2009.
<i>Apium graveolens</i> L.	Seler	TP 82/1 z 13.3.2008.
<i>Apium graveolens</i> L.	Seler korzeniowy	TP 74/1 z 13.3.2008.
<i>Asparagus officinalis</i> L.	Szparagi	TP 130/2 z 16.2.2011.
<i>Beta vulgaris</i> L.	Burak ćwikłowy	TP 60/1 z 1.4.2009.
<i>Brassica oleracea</i> L.	Jarmuż	TP 90/1 z 16.2.2011.
<i>Brassica oleracea</i> L.	Kalafior	TP 45/2 z 11.3.2010.
<i>Brassica oleracea</i> L.	Brokuł	TP 151/2 z 21.3.2007.
<i>Brassica oleracea</i> L.	Brukselka	TP 54/2 z 1.12.2005.
<i>Brassica oleracea</i> L.	Kalarepa	TP 65/1 z 25.3.2004.
<i>Brassica oleracea</i> L.	Kapusta włoska, kapusta głowiasta biała i kapusta głowiasta czerwona	TP 48/3 z 16.2.2011.
<i>Brassica rapa</i> L.	Kapusta pekińska	TP 105/1 z 13.3.2008.
<i>Capsicum annuum</i> L.	Papryka	TP 76/2 z 21.3.2007.
<i>Cichorium endivia</i> L.	Endywia kędzierzawa i endywia eska-riola	TP 118/3 z 19.3.2014.
<i>Cichorium intybus</i> L.	Cykoria korzeniowa	TP 172/2 z 1.12.2005.
<i>Cichorium intybus</i> L.	Cykoria sałatowa	TP 173/1 z 25.3.2004.
<i>Citrullus lanatus</i> (Thunb.) Matsum. et Nakai	Arbuz	TP 142/2 z 19.3.2014.
<i>Cucumis melo</i> L.	Melon	TP 104/2 z 21.3.2007.
<i>Cucumis sativus</i> L.	Ogórek — sałatkowy i konserwowy	TP 61/2 z 13.3.2008.
<i>Cucurbita pepo</i> L.	Dynia zwyczajna	TP 119/1rev. z 19.3.2014
<i>Cynara cardunculus</i> L.	Karczoch zwyczajny i karczoch hiszpański (kard)	TP 184/2 z 27.2.2013.
<i>Daucus carota</i> L.	Marchew jadalna i marchew pastewna	TP 49/3 z 13.3.2008.
<i>Foeniculum vulgare</i> Mill.	Koper włoski	TP 183/1 z 25.3.2004.
<i>Lactuca sativa</i> L.	Sałata	TP 13/5 z 16.2.2011.
<i>Solanum lycopersicum</i> L.	Pomidor	TP 44/4rev. z 27.2.2013
<i>Petroselinum crispum</i> (Mill.) Nyman ex A. W.	Pietruszka	TP 136/1 z 21.3.2007.
<i>Phaseolus coccineus</i> L.	Fasola wielokwiatowa	TP 9/1 z 21.3.2007.
<i>Phaseolus vulgaris</i> L.	Fasola zwykła karłowa i fasola zwykła tyczna	TP 12/4 z 27.2.2013.
<i>Pisum sativum</i> L. (partim)	Groch siewny łuskowy o nasionach pomarszczonych, groch siewny łuskowy o nasionach gładkich i groch siewny cukrowy	TP 7/2 z 11.3.2010.
<i>Raphanus sativus</i> L.	Rzodkiewka, rzodkiew czarna	TP 64/2 z 27.2.2013.
<i>Solanum melongena</i> L.	Oberżyna	TP 117/1 z 13.3.2008.
<i>Spinacia oleracea</i> L.	Szpinak	TP 55/5 z 27.2.2013.
<i>Valerianella locusta</i> (L.) Laterr.	Rozpunka warzywna	TP 75/2 z 21.3.2007.
<i>Vicia faba</i> L. (partim)	Bób	TP Broadbean/1 z 25.3.2004.

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Protokół CPVO
<i>Zea mays</i> L. (partim)	Kukurydza cukrowa i kukurydza pękająca	TP 2/3 z 11.3.2010.
<i>Solanum lycopersicum</i> L. × <i>Solanum habrochaites</i> S. Knapp & D.M. Spooner; <i>Solanum lycopersicum</i> L. × <i>Solanum peruvianum</i> (L.) Mill.; <i>Solanum lycopersicum</i> L. × <i>Solanum cheesmaniae</i> (L. Ridley) Fosberg	Podkładki pomidora	TP 294/1 z 19.3.2014.

Tekst tych protokołów można znaleźć na stronie internetowej CPVO (www.cpvo.europa.eu).

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz gatunków określonych w art. 1 ust. 2 lit. b), które muszą być zgodne z wytycznymi w sprawie badań UPOV

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Wytyczne UPOV
<i>Beta vulgaris</i> L.	Burak liściowy	TG/106/4 z 31.3.2004.
<i>Brassica rapa</i> L.	Rzepa	TG/37/10 z 4.4.2001.
<i>Cichorium intybus</i> L.	Cykoria liściowa	TG/154/3 z 18.10.1996.
<i>Cucurbita maxima</i> Duchesne	Dynia olbrzymia	TG/155/4rev. z 28.3.2007 + 1.4.2009
<i>Rheum rhabarbarum</i> L.	Rabarbar	TG/62/6 z 24.3.1999.
<i>Scorzonera hispanica</i> L.	Skorzonera (wężymord)	TG/116/4 z 24.3.2010.

Tekst tych wytycznych można znaleźć na stronie internetowej UPOV (www.upov.int).

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 1 grudnia 2014 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na ósmym posiedzeniu Konferencji Stron Konwencji w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych w odniesieniu do wniosku dotyczącego poprawki do załącznika I do tej konwencji

(2014/871/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia jest stroną Konwencji w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych sporządzonej w Helsinkach dnia 17 marca 1992 r. ⁽¹⁾ (zwanej dalej „Konwencją”).
- (2) W celu ustalenia rodzajów niebezpiecznej działalności załącznik I do Konwencji zawiera kategorie i nazwy niebezpiecznych substancji.
- (3) Zgodnie z art. 26 ust. 4 Konwencji wszelkie poprawki do załącznika I do Konwencji wchodzi w życie dla tych stron Konwencji, które nie powiadomiły o sprzeciwie, po upływie dwunastu miesięcy od daty przekazania stronom informacji przez Sekretarza Wykonawczego, po ich przyjęciu na Konferencji Stron większością dwudziestu głosów stron obecnych na posiedzeniu i biorących udział w głosowaniu, pod warunkiem że co najmniej szesnaście stron nie powiadomiło o sprzeciwie.
- (4) Tekst wniosku dotyczącego poprawki do załącznika I do Konwencji został uzgodniony w ramach grupy roboczej ds. rozwoju Konwencji i zatwierdzony przez Biuro Konwencji i zostanie przedstawiony do przyjęcia na ósmym posiedzeniu Konferencji Stron, które odbędzie się w Genewie w dniach 3–5 grudnia 2014 r.
- (5) Poprawka do załącznika I do Konwencji spowoduje pełne dostosowanie tego załącznika do załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE ⁽²⁾.
- (6) Należy zatem zatwierdzić poprawkę do załącznika I do Konwencji.
- (7) W momencie zawierania Konwencji Unia zgłosiła zastrzeżenia dotyczące stosowania Konwencji zgodnie z wewnętrznymi zasadami Wspólnoty. Zastrzeżenia te były oparte na rozbieżnościach między załącznikiem I do Konwencji a obowiązującymi przepisami Unii. Rozbieżności te znikną po zmianie załącznika I do Konwencji. Zastrzeżenia te powinny zatem zostać wycofane, gdy tylko wejdzie w życie poprawka do załącznika I do Konwencji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii na ósmym posiedzeniu Konferencji Stron Konwencji w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych, polega na poparciu, co do istoty, proponowanej poprawki do załącznika I do Konwencji, łącznie ze sprostowaniem do niej, dołączonej do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 3.12.1998, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1).

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób uprawnionych do wycofania w imieniu Unii pozostałych zastrzeżeń wniesionych na podstawie decyzji 98/685/WE ⁽¹⁾, pod warunkiem że poprawka do załącznika I do Konwencji, o której mowa w art. 1 niniejszej decyzji, wejdzie w życie na podstawie art. 26 ust. 4 Konwencji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
B. LORENZIN
Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja Rady 98/685/WE z dnia 23 marca 1998 r. dotycząca zawarcia Konwencji o transgranicznych skutkach wypadków przemysłowych (Dz.U. L 326 z 3.12.1998, s. 1).

PROJEKT DECYZJI ZMIENIAJĄCEJ ZAŁĄCZNIK I DO KONWENCJI

Przekazany przez grupę roboczą ds. rozwoju Konwencji

Konferencja Stron,

uznając potrzebę aktualizacji kategorii substancji i mieszanin oraz substancji wymienionych z nazwy oraz ich ilości progowych, zawartych w załączniku I do Konwencji w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych, w celu włączenia kryteriów Globalnie Zharmonizowanego Systemu Klasyfikacji i Oznakowania Chemikaliów ONZ (ST/SG/AC.10/30/Rev.4) i zachowania zgodności z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej,

mając na uwadze swą decyzję o dokonaniu przeglądu substancji niebezpiecznych oraz ich ilości określonych w załączniku I oraz decyzję 2004/4 w sprawie ustanowienia grupy roboczej ds. rozwoju Konwencji,

uznając wniosek dotyczący zmiany załącznika I, sporządzony przez grupę roboczą na podstawie dokładnego przeglądu, zmienia załącznik I do Konwencji dotyczący niebezpiecznych substancji służących ustaleniu niebezpiecznych rodzajów działalności, poprzez zastąpienie go tekstem zamieszczonym w załączniku do niniejszej decyzji.

—

ZAŁĄCZNIK

SUBSTANCJE NIEBEZPIECZNE SŁUŻĄCE USTALENIU NIEBEZPIECZNYCH RODZAJÓW DZIAŁALNOŚCI ⁽¹⁾

W przypadku gdy substancja lub mieszanina wymieniona z nazwy w części II wchodzi także w zakres jednej lub więcej kategorii z części I, stosuje się ilości progowe podane w części II.

Do celów ustalenia niebezpiecznych rodzajów działalności Strony uwzględniają rzeczywiste lub przewidywane niebezpieczne właściwości lub ilości wszystkich obecnych substancji niebezpiecznych lub substancji niebezpiecznych, których powstanie wskutek utraty kontroli w trakcie wykonywania działalności niebezpiecznej, w tym magazynowania w ramach działalności niebezpiecznej, można racjonalnie przewidzieć.

Część I.

Kategorie substancji i mieszanin niewymienionych z nazwy w części II

Kategoria zgodna z Globalnie Zharmonizowanym Systemem Klasyfikacji i Oznakowania Chemikaliów ONZ (GHS)	Ilość progowa (w tonach metrycznych)
1. Ostro toksyczne, kategoria 1, wszystkie drogi narażenia ⁽²⁾	20
2. Ostro toksyczne: kategoria 2, wszystkie drogi narażenia ⁽³⁾ kategoria 3, narażenie drogą inhalacyjną ⁽⁴⁾	200
3. Działanie toksyczne na narządy docelowe — narażenie jednorazowe, kategoria 1 ⁽⁵⁾	200
4. Materiały wybuchowe — niestabilne materiały wybuchowe lub materiały wybuchowe, w przypadku których substancja, mieszanina lub artykuł znajdują się w dziale 1.1, 1.2, 1.3, 1.5 lub 1.6 rozdziału 2.1.2 kryteriów GHS, bądź substancje lub mieszaniny o właściwościach wybuchowych określonych badaniami opisanymi w serii 2 części I Zaleceń ONZ dotyczących transportu towarów niebezpiecznych: Podręcznik badań i kryteriów (Podręcznik badań i kryteriów), które nie należą do klas zagrożenia, jakie wywołują nadtlarki organiczne lub substancje i mieszaniny samoreaktywne ⁽⁶⁾ ⁽⁷⁾	50
5. Materiały wybuchowe, w przypadku których substancja, mieszanina lub artykuł objęte są działem 1.4 rozdziału 2.1.2 GHS ⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾	200
6. Gazy łatwopalne, kategoria 1 lub 2 ⁽⁹⁾	50
7. Aerosole ⁽¹⁰⁾ , kategoria 1 lub 2, zawierające gazy łatwopalne kategorii 1 lub 2 lub ciecze łatwopalne kategorii 1	500 (netto)
8. Aerosole, kategoria 1 lub 2, niezawierające gazów łatwopalnych kategorii 1 lub 2 ani cieczy łatwopalnych kategorii 1 ⁽¹¹⁾	50 000 (netto)
9. Gazy utleniające, kategoria 1 ⁽¹²⁾	200
10. Ciecze łatwopalne: Ciecze łatwopalne, kategoria 1, lub Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, utrzymywane w temperaturze powyżej ich temperatury wrzenia ⁽¹³⁾ , lub Pozostałe ciecze o temperaturze zapłonu ≤ 60 °C, utrzymywane w temperaturze powyżej ich temperatury wrzenia ⁽¹⁴⁾	50
11. Ciecze łatwopalne: Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, jeżeli szczególne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą stanowić zagrożenie awariami przemysłowymi ⁽¹⁵⁾ , lub Pozostałe ciecze o temperaturze zapłonu ≤ 60 °C, jeżeli szczególne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą stanowić zagrożenie awariami przemysłowymi	200
12. Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, nieobjęte punktami 10 i 11 ⁽¹⁶⁾	50 000
13. Substancje i mieszaniny samoreaktywne oraz nadtlarki organiczne: Substancje i mieszaniny samoreaktywne, typ A lub B, lub Nadtlenki organiczne, typ A lub B ⁽¹⁷⁾	50

Kategoria zgodna z Globalnie Zharmonizowanym Systemem Klasyfikacji i Oznakowania Chemikaliów ONZ (GHS)	Ilość progowa (w tonach metrycznych)
14. Substancje i mieszaniny samoreaktywne oraz nadtlenki organiczne: Substancje i mieszaniny samoreaktywne, typ C, D, E lub F, lub Nadtlenki organiczne, typ C, D, E lub F ⁽¹⁸⁾	200
15. Substancje ciekłe i stałe piroforyczne, kategoria 1	200
16. Substancje stałe i ciekłe utleniające, kategoria 1, 2 lub 3	200
17. Niebezpieczne dla środowiska wodnego, kategoria ostre 1 lub przewlekłe 1 ⁽¹⁹⁾	200
18. Niebezpieczne dla środowiska wodnego, kategoria przewlekłe 2 ⁽²⁰⁾	500
19. Substancje i mieszaniny, które reagują gwałtownie z wodą, takie jak chlorek acetylu, tetrachlorek tytanu	500
20. Substancje i mieszaniny, które w kontakcie z wodą wydzielają gazy łatwopalne, kategoria 1 ⁽²¹⁾	500
21. Substancje i mieszaniny, które w kontakcie z wodą uwalniają toksyczne gazy (substancje i mieszaniny, które w kontakcie z wodą lub wilgotnym powietrzem wydzielają gazy zaklasyfikowane ze względu na ostrą toksyczność w kategorii 1, 2 lub 3, takie jak fosforek glinu, pentasiarczek fosforu)	200

Część II.

Substancje wymienione z nazwy

Substancja	Ilość progowa (tony metryczne)
1a. Azotan amonu ⁽²²⁾	10 000
1b. Azotan amonu ⁽²³⁾	5 000
1c. Azotan amonu ⁽²⁴⁾	2 500
1d. Azotan amonu ⁽²⁵⁾	50
2a. Azotan potasu ⁽²⁶⁾	10 000
2b. Azotan potasu ⁽²⁷⁾	5 000
3. Pięciotlenek arsenu, kwas arsenowy (V) lub jego sole	2
4. Trójtlenek arsenu, kwas arsenowy (III) lub jego sole	0,1
5. Brom	100
6. Chlor	25
7. Związki niklu w formie wdychalnego pyłu: tlenek niklu, ditlenek niklu, siarczek niklu, disiarczek trinitru, tritlenek diniklu	1
8. Etylenoimina	20
9. Fluor	20
10. Formaldehyd (o stężeniu $\geq 90\%$)	50
11. Wodór	50
12. Chlorowodór (gaz skroplony)	250
13. Alkile ołowiu	50
14. Łatwopalne gazy ciekłe, kategoria 1 lub 2 (w tym gaz płynny (LPG)) i gaz ziemny ⁽²⁸⁾	200
15. Acetylen	50
16. Tlenek etylenu	50
17. Tlenek propylenu	50
18. Metanol	5 000
19. 4, 4'-metylenobis (2-chloranilina) lub jej sole, w formie sproszkowanej	0,01

Substancja	Ilość progowa (tony metryczne)
20. Izocyjanian metylu	0,15
21. Tlen	2 000
22. Diizocyjanian toluilenu (2,4-diizocyjanian toluilenu i 2,6-diizocyjanian toluilenu)	100
23. Dichlorek karbonylu (fosgen)	0,75
24. Arsyna (triwodurek arsenu)	1
25. Fosfina (triwodurek fosforu)	1
26. Dichlorek siarki	1
27. Tritlenek siarki	75
28. Polichlorowane dibenzofurany i polichlorowane dibenzodioksyny (w tym TCDD), obliczone jako ekwiwalent TCDD ⁽²⁹⁾	0,001
29. Następujące substancje rakotwórcze lub mieszaniny zawierające następujące substancje rakotwórcze w stężeniach przekraczających 5 % wagowo: 4-aminobifenyl lub jego sole, chlorek benzyldynu, benzydyna lub jej sole, eter bis (chlorometylowy), eter chlorometylowo-metylowy, 1,2-dibromoetan, siarczan dietylu, siarczan dimetylu, chlorek dimetylokarbamylowy, 1,2-dibromo-3-chloropropan, 1,2-dimetylohydrazyna, dimetylonitrozamina, heksametylo-fosforo-triamid, hydrazyna, 2-naftyloamina lub jej sole, 4-nitrodifenyl i 1,3 propanosulton	2
30. Produkty ropopochodne i paliwa alternatywne: a) benzyny i benzyny ciężkie; b) nafty (w tym paliwa do silników odrzutowych); c) oleje gazowe (w tym paliwo do silników wysokoprężnych, oleje opałowe i mieszaniny olejów gazowych); d) ciężki olej opałowy; e) paliwa alternatywne mające takie samo zastosowanie i posiadające podobne właściwości pod względem palności oraz zagrożeń dla środowiska jak produkty, o których mowa w lit. a)–d);	25 000
31. Amoniak bezwodny	200
32. Trifluorek boru	20
33. Siarkowodór	20
34. Piperydyna	200
35. Bis(2-dimetyloaminoetylo)metyloamina	200
36. 3-(2-etyloheksyloksy)propyloamina	200
37. Mieszaniny podchlorynu sodu zaklasyfikowane jako substancje o ostrej toksyczności dla środowiska wodnego kategorii 1 [H400], zawierające mniej niż 5 % aktywnego chloru i niezaklasyfikowane do żadnej innej kategorii zagrożenia w części 1 załącznika I. ⁽³⁰⁾	500
38. Propyloamina ⁽³¹⁾	2 000
39. Akrylan tert-butylu ⁽³¹⁾	500
40. 2-metylo-3-butenonitryl ⁽³¹⁾	2 000
41. Tetrahydro-3,5-dimetylo-1,3,5 -tiadiazyno-2-tion (dazomet) ⁽³¹⁾	200
42. Akrylan metylu ⁽³¹⁾	2 000
43. Metylopirydyna ⁽³¹⁾	2 000
44. 1-bromo-3-chloropropan ⁽³¹⁾	2 000

Uwagi:

- (1) Kryteria zgodne z Globalnie Zharmonizowanym Systemem Klasyfikacji i Etykietowania Chemikaliów ONZ (GHS) (ST/SG/AC.10/30/Rev.4). Strony powinny stosować te kryteria przy klasyfikacji substancji lub mieszanin do celów części I niniejszego załącznika, chyba że w prawodawstwie krajowym zostały przyjęte inne wiążące prawnie kryteria. Mieszaniny są traktowane tak samo jak czyste substancje, jeśli ich stężenie mieści się w granicach ustalonych zgodnie z ich właściwościami zgodnie z GHS, chyba że wyraźnie określono ich skład procentowy lub inną konkretną charakterystykę.

- (2) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziałach 3.1.2 i 3.1.3 GHS.
- (3) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziałach 3.1.2 i 3.1.3 GHS.
- (4) Substancje będące ostro toksycznymi kategorii 3 drogą pokarmową należą do pozycji 2 ostro toksyczne w przypadkach, gdy nie można ich zaklasyfikować ani ze względu na ostrą toksyczność drogą inhalacyjną, ani ze względu na ostrą toksyczność drogą skórą, przykładowo z uwagi na brak decydujących danych na temat ich toksyczności drogą inhalacyjną lub skórą.
- (5) Substancje, które spowodowały znaczną toksyczność u ludzi lub w przypadku których, na podstawie dowodów z badań przeprowadzonych na zwierzętach doświadczalnych, można domniemywać, że mogą spowodować znaczną toksyczność u ludzi w następstwie jednorazowego narażenia na działanie. Dalsze wytyczne przedstawiono na rysunku 3.8.1 i w tabeli 3.8.1 części 3 GHS.
- (6) Badanie właściwości wybuchowych substancji i mieszanin jest niezbędne tylko w przypadku, gdy procedura przesiewowa zgodna z aneksem 6 część 3 Podręcznika badań i kryteriów pozwala zidentyfikować substancję lub mieszaninę jako substancję lub mieszaninę o potencjalnych właściwościach wybuchowych.
- (7) Klasa zagrożenia „materiały wybuchowe” obejmuje artykuły wybuchowe. Jeśli znana jest ilość substancji lub mieszaniny wybuchowej zawartej w artykule, ilość ta powinna zostać uwzględniona do celów niniejszej Konwencji. Jeśli ilość substancji lub mieszaniny wybuchowej zawartej w artykule jest nieznana, do celów niniejszej Konwencji cały artykuł traktuje się jako wybuchowy.
- (8) Jeśli materiały wybuchowe z działu 1.4 są rozpakowywane lub przepakowywane, przypisuje się je do pozycji 4 (materiały wybuchowe), chyba że wykaże się, że zagrożenie nadal odpowiada działowi 1.4, zgodnie z GHS.
- (9) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 2.2.2 GHS.
- (10) Aerozole są klasyfikowane zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 2.3 GHS i w Podręczniku badań i kryteriów, część III, sekcja 31.
- (11) Aby zastosować tę pozycję, należy udokumentować, że dozwolnik aerozolu nie zawiera łatwopalnego gazu kategorii 1 lub 2 ani łatwopalnej cieczy kategorii 1.
- (12) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 2.4.2 GHS.
- (13) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 2.4.2 GHS.
- (14) Ciecze o temperaturze zapłonu powyżej 35 °C można uznać za ciecze niepalne do niektórych celów regulacyjnych (np. transport) w przypadku uzyskania negatywnych wyników w badaniu na podtrzymywanie palenia L.2, część III, sekcja 32 Podręcznika badań i kryteriów. Nie ma to jednak zastosowania w warunkach wysokiej temperatury lub wysokiego ciśnienia, w związku z tym takie ciecze są włączone do tej pozycji.
- (15) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 2.4.2 GHS.
- (16) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 2.4.2 GHS.
- (17) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziałach 2.8.2 i 2.15.2.2 GHS.
- (18) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziałach 2.8.2 i 2.15.2.2 GHS.
- (19) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 4.1.2 GHS.
- (20) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 4.1.2 GHS.
- (21) Zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale 2.12.2 GHS.
- (22) Azot amonu (10 000): nawozy zdolne do samopodtrzymującego się rozkładu.
Niniejsza uwaga ma zastosowanie do złożonych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu (złożone nawozy sztuczne zawierające azot amonu z fosforanem lub potażem), zdolnych do samopodtrzymującego się rozkładu zgodnie z testem nieckowym (zob. Podręcznik badań i kryteriów, część III pkt 38.2) i w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu wynosi:
- od 15,75 % do 24,5 % wagowo (15,75 % i 24,5 % zawartości azotu wagowo pochodzącej z azotanu amonu odpowiada odpowiednio od 45 % do 70 % azotanu amonu) i które albo zawierają nie więcej niż 0,4 % łącznie substancji palnych/organicznych lub spełniają wymogi odpowiedniego badania odporności na detonację (np. badania z użyciem czterocalowej stalowej rurki);
 - 15,75 % lub mniej wagowo oraz obejmuje nieograniczoną ilość substancji palnych.
- (23) Azot amonu (5 000): stosowany jako nawóz.
Niniejsza uwaga ma zastosowanie do prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu oraz do złożonych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu:
- przekracza 24,5 % wagowo, z wyjątkiem mieszanin prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu z dolomitem, kamieniem wapiennym lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %;
 - przekracza 15,75 % wagowo w mieszaninach azotanu amonu i siarczanu amonu;
 - przekracza 28 % wagowo (28 % zawartości azotu wagowo pochodzącego z azotanu amonu odpowiada 80 % azotanu amonu) dla mieszanin prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu z dolomitem, kamieniem wapiennym lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %, oraz które spełniają wymogi odpowiedniego badania odporności na detonację (np. badania z użyciem czterocalowej stalowej rurki).
- (24) Azot amonu (2 500): techniczny.
Niniejsza uwaga ma zastosowanie do:
- azotanu amonu i mieszanin azotanu amonu, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu wynosi:
 - od 24,5 % do 28 % wagowo i które nie zawierają więcej niż 0,4 % substancji palnych;
 - ponad 28 % wagowo i które nie zawierają więcej niż 0,2 % substancji palnych;
 - wodnych roztworów azotanu amonu, w których stężenie azotanu amonu przekracza 80 % wagowo.

- (25) Azotan amonu (50): materiał „poza specyfikacją” i nawozy niespełniające wymogów odpowiedniego badania odporności na detonację (np. badania z użyciem czterocalowej stalowej rurki).
Niniejsza uwaga ma zastosowanie do:
- materiału odrzuconego w procesie produkcyjnym oraz do azotanu amonu i mieszanin azotanu amonu, prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu i złożonych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu, o których mowa w uwagach 23 i 24, które są lub zostały zwrócone przez końcowego użytkownika producentowi, przekazane do czasowego składowania lub do zakładu przetwórczego w celu przetworzenia, recyklingu lub obróbki do celów bezpiecznego użytkowania, ponieważ nie są już one zgodne ze specyfikacjami określonymi w uwagach 23 i 24;
 - nawozów, o których mowa w uwadze 22 lit. a) i uwadze 23, niespełniających wymogów odpowiedniego badania odporności na detonację (np. badania z użyciem czterocalowej stalowej rurki).
- (26) Azotan potasu (10 000): złożone nawozy sztuczne oparte na azotanie potasu (w postaci bryłek/granulatu), które mają takie same właściwości jak czysty azotan potasu.
- (27) Azotan potasu (5 000): złożone nawozy sztuczne oparte na azotanie potasu (w postaci kryształów), które mają takie same niebezpieczne właściwości jak czysty azotan potasu.
- (28) Biogaz uszlachetniony: na użytek wdrożenia Konwencji biogaz uszlachetniony może być zaklasyfikowany do pozycji 14 części 2 załącznika I, w przypadkach gdy został on przetworzony zgodnie z obowiązującymi normami dla biogazu oczyszczonego i biogazu uszlachetnionego przy zapewnieniu jakości równoważnej do jakości gazu ziemnego, w tym zawartości metanu, i gdy zawiera on maksymalnie 1 % tlenu.
- (29) Polichlorowane dibenzofurany i polichlorowane dibenzodioxyny.
Ilości polichlorowanych dibenzofuranów i polichlorowanych dibenzodioxyn są określane przy użyciu następujących współczynników WHO równoważnych toksyczności dla ludzi i ssaków w odniesieniu do dioksyn i związków dioksynopodobnych (TEF) w ponownej ocenie w 2005 r.:

TEF — WHO 2005

Dioksyny	TEF	Furany	TEF
2,3,7,8-TCDD	1	2,3,7,8-TCDF	0.1
1,2,3,7,8-PeCDD	1	2,3,4,7,8-PeCDF	0.3
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0.1	1,2,3,7,8-PeCDF	0.03
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0.1	1,2,3,4,7,8-HxCDF	0.1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0.1	1,2,3,7,8,9-HxCDF	0.1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0.01	2,3,4,6,7,8-HxCDF	0.1
OCDD	0.0003	1,2,3,7,8,9-HxCDF	0.1
		1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0.01
		1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0.01
		OCDF	0.0003

Skróty: Hx = hekso; Hp = hepta; O = okta, P = penta, T = tetra.

Odniesienie: Martin Van den Berg and others, The 2005 World Health Organization Re-evaluation of Human and Mammalian Toxic Equivalency Factors for Dioxins and Dioxin-like Compounds, Toxicological Sciences, vol. 93, nr 2 (październik 2006 r.), s. 223–241 (2006).

- (30) Pod warunkiem że mieszanina ta, niezawierająca podchlorynu sodu, nie zostałaby zaklasyfikowana jako substancja o ostrej toksyczności dla środowiska wodnego, kategoria 1.
- (31) W przypadkach gdy substancja niebezpieczna należy do kategorii 10 Ciecze łatwopalne lub do kategorii 11 Ciecze łatwopalne, wówczas do celów Konwencji stosuje się najniższą ilość progową.

Sprostowanie

- Załącznik, część I, pozycja 8
zamiast „Aerozole” powinno być „Aerozole ⁽¹⁰⁾”
- Załącznik, część I, pozycja 11, ostatni wiersz
zamiast „zagrożenie awariami przemysłowymi” powinno być „zagrożenie awariami przemysłowymi ⁽¹⁴⁾”
- Załącznik, część II, pozycja 43
zamiast „Metylopirydyna ⁽³¹⁾” powinno być „3-Metylopirydyna ⁽³¹⁾”
- Załącznik, uwagi 13, 15 i 16
zamiast „w rozdziale 2.4.2” powinno być „w rozdziale 2.6.2”

DECYZJA RADY 2014/872/WPZiB**z dnia 4 grudnia 2014 r.****zmieniająca decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie oraz decyzję 2014/659/WPZiB zmieniającą decyzję 2014/512/WPZiB**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 31 lipca 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/512/WPZiB ⁽¹⁾.
- (2) W dniu 8 września 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/659/WPZiB ⁽²⁾, aby nałożyć dalsze środki ograniczające.
- (3) Rada uważa za konieczne wyjaśnić pewne przepisy.
- (4) Unia powinna podjąć dalsze działania, aby wprowadzić w życie niektóre środki,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2014/512/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakazuje się bezpośredniego lub pośredniego dokonywania wszelkich uzgodnień, służących udzielaniu nowych pożyczek lub kredytów o terminie zapadalności przekraczającym 30 dni bądź bezpośredniego lub pośredniego uczestnictwa w takich uzgodnieniach, jakimkolwiek osobom prawnym, podmiotom lub organom, o których mowa w ust. 1 lub 2, po dniu 12 września 2014 r. z wyjątkiem pożyczek lub kredytów, których szczególnym i udokumentowanym celem jest zapewnienie finansowania do celów niezakazanego bezpośredniego lub pośredniego przywozu lub wywozu towarów i usług niefinansowych między Unią a Rosją lub jakimkolwiek innym państwem trzecim, lub pożyczek, których szczególnym i udokumentowanym celem jest zapewnienie finansowania awaryjnego, tak aby umożliwić spełnienie kryteriów wypłacalności i płynności osób prawnych z siedzibą w Unii, stanowiących w ponad 50 % własność podmiotu, o którym mowa w załączniku I.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Zakaz zawarty w ust. 3 nie ma zastosowania do wypłat środków ani płatności dokonanych w ramach umowy zawartej przed dniem 12 września 2014 r., jeżeli:

a) wszystkie zasady i warunki takich wypłat środków lub płatności:

- (i) zostały uzgodnione przed dniem 12 września 2014 r.; oraz
- (ii) nie zostały zmienione w tym dniu lub po tej dacie; oraz

b) przed dniem 12 września 2014 r. ustalony został umowny termin wymagalności w odniesieniu do spłaty w całości wszystkich udostępnionych środków oraz wygaśnięcia wszystkich zobowiązań, praw i obowiązków w ramach umowy.

Zasady i warunki wypłat środków lub płatności, o których mowa w niniejszym ustępie, obejmują postanowienia dotyczące: długości okresu spłaty w odniesieniu do każdej wypłaty środków lub płatności, stosowanej stopy procentowej lub metody obliczania stopy procentowej, a także maksymalnej kwoty.”;

2) art. 2 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zakaz zawarty w ust. 1, 2 i 3 pozostaje bez uszczerbku dla wykonania umów zawartych przed dniem 1 sierpnia 2014 r. lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonywania takich umów oraz dla dostarczania części zamiennych i świadczenia usług niezbędnych do utrzymania i bezpieczeństwa istniejącego potencjału w Unii.”;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r. dotycząca środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. L 229 z 31.7.2014, s. 13).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/659/WPZiB z dnia 8 września 2014 r. dotycząca środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. L 271 z 12.9.2014, s. 54).

3) art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakazy zawarte w ust.1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla wykonania umów zawartych przed dniem 1 sierpnia 2014 r. lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonywania takich umów.”;

4) art. 3a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakazy zawarte w ust. 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla wykonania umów zawartych przed dniem 12 września 2014 r. lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonywania takich umów oraz dla świadczenia pomocy niezbędnej do utrzymania i bezpieczeństwa istniejącego potencjału w UE.”;

5) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Uprzedniego zezwolenia właściwego organu wywożącego państwa członkowskiego wymaga sprzedaż, dostawa, przekazywanie lub wywóz, bezpośrednio lub pośrednio, niektórych rodzajów sprzętu służącego do następujących kategorii projektów eksploracji i produkcji w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego, przez obywateli państw członkowskich lub z terytoriów państw członkowskich lub przy użyciu statków pływających lub statków powietrznych podlegających jurysdykcji państw członkowskich:

- a) eksploracja i produkcja ropy naftowej w wodach o głębokości przekraczającej 150 metrów;
- b) eksploracja i produkcja ropy naftowej na obszarach morskich na północ od koła podbiegunowego północnego;
- c) projekty, których efektem może być produkcja ropy naftowej z zasobów zawartych w formacjach łupków przez szczelinowanie hydrauliczne; nie ma to zastosowania do eksploracji i produkcji przez formacje łupków w celu poszukiwania złóż innych niż łupkowe lub pozyskiwania z nich ropy naftowej.

Unia podejmuje środki niezbędne do określenia stosownych produktów, które mają być objęte niniejszym ustępem.

2. Uprzedniego zezwolenia właściwego organu wywożącego państwa członkowskiego wymaga również:

- a) świadczenie pomocy technicznej lub innych usług w związku ze sprzętem, o którym mowa w ust. 1;
- b) finansowanie lub udzielanie pomocy finansowej do celów jakiegokolwiek sprzedaży, dostawy, przekazywania lub wywozu sprzętu, o którym mowa w ust. 1, lub do celów udzielania odnośnej pomocy technicznej lub prowadzenia odnośnych szkoleń.

3. Właściwe organy państw członkowskich nie udzielają zezwolenia na jakąkolwiek sprzedaż, dostawę, przekazywanie lub wywóz sprzętu ani na świadczenie usług, o których mowa w ust. 1 i 2, jeżeli stwierdzą, że odnośna sprzedaż, dostawa, przekazywanie lub wywóz lub świadczenie odnośnych usług służy jednej z kategorii eksploracji i produkcji, o których mowa w ust. 1.

4. Ust. 3 pozostaje bez uszczerbku dla wykonania umów zawartych przed dniem 1 sierpnia 2014 r. lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonywania takich umów.

5. Zezwolenie może być udzielone, gdy sprzedaż, dostawa, przekazanie lub wywóz produktów, lub świadczenie usług, o których mowa w ust. 1 i 2, są konieczne do pilnego zapobieżenia zdarzeniu, które może mieć poważne i istotne konsekwencje dla zdrowia i bezpieczeństwa ludzi lub dla środowiska, lub do pilnego złagodzenia skutków tego zdarzenia. W należycie uzasadnionych sytuacjach wyjątkowych można dokonać sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu, lub świadczenia usług, o których mowa w ust. 1 i 2, bez uprzedniego zezwolenia, pod warunkiem że eksporter powiadomi o tym właściwy organ w ciągu pięciu dni roboczych od dokonania takiej sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu, lub świadczenia usług, przedstawiając odpowiednie szczegółowe uzasadnienie realizacji sprzedaży, dostawy, przekazania lub wywozu, lub świadczenia usług bez uprzedniego zezwolenia.”;

6) art. 4a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakazuje się świadczenia powiązanych usług, bezpośrednio lub pośrednio, niezbędnych do następujących kategorii projektów eksploracji i produkcji w Rosji, w tym na obszarze jej wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego, przez obywateli państw członkowskich lub z terytoriów państw członkowskich lub przy użyciu statków pływających lub statków powietrznych podlegających jurysdykcji państw członkowskich:

- a) eksploracja i produkcja ropy naftowej w wodach o głębokości przekraczającej 150 metrów;
- b) eksploracja i produkcja ropy naftowej na obszarach morskich wokół bieguna północnego na północ od koła podbiegunowego;
- c) projekty, których efektem może być produkcja ropy naftowej z zasobów zawartych w formacjach łupków przez szczelinowanie hydrauliczne; nie ma to zastosowania do eksploracji i produkcji przez formacje łupków w celu poszukiwania złóż innych niż łupkowe lub pozyskiwania z nich ropy naftowej.”.

Artykuł 2

Motyw 5 decyzji 2014/659/WPZiB otrzymuje brzmienie:

- „(5) W tym kontekście właściwe jest rozszerzenie zakazu dotyczącego niektórych instrumentów finansowych. Należy nałożyć dodatkowe ograniczenia w dostępie do rynku kapitałowego w odniesieniu do rosyjskich instytucji finansowych będących własnością państwa, niektórych rosyjskich podmiotów w sektorze obronnym oraz niektórych rosyjskich podmiotów, których główną działalnością jest sprzedaż lub transport ropy naftowej. Zakazy te nie mają wpływu na usługi finansowe niewymienione w art. 1.”

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 3 grudnia 2014 r.****uchylająca decyzję 2002/249/WE dotyczącą określonych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa i akwakultury przywożonych z Myanmaru przeznaczonych do spożycia przez ludzi***(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 9057)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2014/873/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 53 ust. 1,uwzględniając dyrektywę Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽²⁾, w szczególności jej art. 22 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Komisji 2002/249/WE ⁽³⁾ wprowadza określone środki ochronne w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa i akwakultury przywożonych z Mjanmy/Birmy i przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz określa badania, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie w przypadku krewetek.
- (2) Decyzja 2002/249/WE jest poddawana przeglądowi w świetle gwarancji udzielonych przez właściwe organy Mjanmy/Birmy oraz na podstawie wyników badań przeprowadzanych przez państwa członkowskie.
- (3) Przywóz produktów akwakultury z Mjanmy/Birmy do UE nie jest zezwolony.
- (4) Na mocy birmańskiej dyrektywy 6/2011 wszystkie zastosowania chloramfenikolu i nitrofuranów w produktach rybołówstwa i akwakultury objęto zakazem w Mjanmie/Birmie od dnia 16 listopada 2011 r.
- (5) Od czasu wejścia w życie zakazu właściwe organy Mjanmy/Birmy prowadziły badania w zakresie monitorowania produktów rybołówstwa. Badania te nie wykazały obecności chloramfenikolu ani nitrofuranów.
- (6) Żadne z badań prowadzonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 2 decyzji 2002/249/WE w odniesieniu do krewetek przywożonych z Mjanmy/Birmy nie uzyskało niezadowolającego wyniku od czerwca 2009 r. Nie jest zatem już konieczne badanie każdej przesyłki, w szczególności w celu wykrycia obecności chloramfenikolu.
- (7) Należy zatem uchylić decyzję 2002/249/WE.
- (8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Decyzja 2002/249/WE traci moc.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.⁽³⁾ Decyzja Komisji 2002/249/WE z dnia 27 marca 2002 r. dotycząca określonych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa i akwakultury przywożonych z Myanmaru przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 84 z 28.3.2002, s. 73).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 3 grudnia 2014 r.****zmieniająca decyzję 2008/866/WE w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających przywóz z Peru niektórych mały przeznaczonych do spożycia przez ludzi w odniesieniu do okresu jej stosowania***(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 9113)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2014/874/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 53 ust. 1 lit. b) ppkt (i),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 ustanowiono ogólne zasady dotyczące żywności i pasz, a w szczególności bezpieczeństwa żywności i pasz, na poziomie unijnym i krajowym. W rozporządzeniu tym przewiduje się wprowadzenie środków nadzwyczajnych, gdy istnieją dowody na to, że żywność lub pasza przywożone z państwa trzeciego mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia człowieka, zdrowia zwierząt lub dla środowiska i gdy zagrożenia tego nie można w zadowalającym stopniu opanować środkami wprowadzanymi przez państwo lub państwa członkowskie, których sprawa dotyczy.
- (2) W związku z wystąpieniem ogniska zapalenia wątroby typu A u ludzi w wyniku spożycia przywiezionych z Peru mały, które były zakażone wirusem zapalenia wątroby typu A (HAV), przyjęto decyzję Komisji 2008/866/WE ⁽²⁾. Decyzja ta miała być początkowo stosowana do dnia 31 marca 2009 r., niemniej decyzją wykonawczą Komisji 2013/636/UE ⁽³⁾ okres jej stosowania przedłużono ostatnio do dnia 30 listopada 2014 r.
- (3) Właściwy organ Peru został wezwany do przedstawienia wystarczających gwarancji, że uchybienia stwierdzone w odniesieniu do systemu monitorowania, który umożliwi wykrywanie wirusów w żywych małach, zostały usunięte. W szczególności należy przedstawić wyniki programu monitorowania w odniesieniu do urąbków (*Donax spp.*). Mimo że urąbki (*Donax spp.*) były źródłem ogniska zapalenia wątroby typu A u ludzi, wyniki programu monitorowania dla tego gatunku nie zostały przekazane Komisji. W związku z tym Komisja nie może stwierdzić, że system kontroli i plan monitorowania stosowane obecnie w Peru w odniesieniu do niektórych mały są w stanie zapewnić gwarancje wymagane przez prawo Unii. Dlatego też należy utrzymać środki nadzwyczajne.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić ograniczenie stosowania decyzji 2008/866/WE.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 5 decyzji 2008/866/WE datę „30 listopada 2014 r.” zastępuje się datą „30 listopada 2015 r.”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.⁽²⁾ Decyzja Komisji 2008/866/WE z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających przywóz z Peru niektórych mały przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 307 z 18.11.2008, s. 9).⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/636/UE z dnia 31 października 2013 r. zmieniająca decyzję 2008/866/WE w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających przywóz z Peru niektórych mały przeznaczonych do spożycia przez ludzi w odniesieniu do okresu jej stosowania (Dz.U. L 293 z 5.11.2013, s. 42).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 4 grudnia 2014 r.**

w sprawie publikacji odniesień do normy EN 15649-2:2009+A2:2013 dotyczącej przedmiotów rekreacyjnych pływających stosowanych na wodzie i w wodzie oraz normy EN 957-6:2010+A1:2014 dotyczącej stacjonarnego sprzętu treningowego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/875/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 2 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/95/WE ustanawia się wymóg, by producenci wprowadzali na rynek wyłącznie produkty bezpieczne.
- (2) Zgodnie z art. 3 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2001/95/WE produkt uważa się za bezpieczny — jeśli chodzi o zagrożenia i kategorie zagrożeń objęte odnośnymi normami krajowymi — jeżeli spełnia on normy krajowe będące transpozycją norm europejskich, do których Komisja opublikowała odniesienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z art. 4 ust. 2 wymienionej dyrektywy.
- (3) Na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/95/WE normy europejskie ustanawiane są przez europejskie organy normalizacyjne na podstawie zleceń sporządzanych przez Komisję.
- (4) Na podstawie art. 4 ust. 2 dyrektywy 2001/95/WE Komisja zobowiązana jest publikować odniesienia do takich norm.
- (5) W dniu 21 kwietnia 2005 r. Komisja przyjęła decyzję 2005/323/WE ⁽²⁾ w sprawie wymogów bezpieczeństwa, które muszą spełniać normy europejskie w odniesieniu do pływających artykułów rekreacyjnych przeznaczonych do używania na lub w wodzie.
- (6) W dniu 6 września 2005 r. Komisja wydała europejskim organom normalizacyjnym zlecenie normalizacji M/372 dotyczące opracowania norm europejskich w celu uwzględnienia głównych zagrożeń związanych z przedmiotami rekreacyjnymi pływającymi stosowanymi na wodzie i w wodzie, a mianowicie wypadków utonięcia lub podtopienia; innych zagrożeń, w tym wynikających z konstrukcji produktów, takich jak odpłynięcie, utrata kontaktu z przedmiotem, upadek z dużej wysokości, uwiecznienie lub zaplątanie się nad lub pod powierzchnią wody, nagła utrata pływalności, wywrotki, szok termiczny; zagrożeń związanych z używaniem tych przedmiotów, takich jak zderzenie i uderzenie; oraz zagrożeń związanych z wiatrem, prądami oraz pływami morskimi.
- (7) W odpowiedzi na zlecenie Komisji Europejski Komitet Normalizacyjny przyjął serię norm europejskich (EN 15649 części 1–7) dotyczących przedmiotów rekreacyjnych pływających. W dniu 18 lipca 2013 r. Komisja przyjęła decyzję wykonawczą 2013/390/UE ⁽³⁾, w której stwierdza się, że normy europejskie EN 15649 części 1–7 dotyczące przedmiotów rekreacyjnych pływających spełniają ogólny wymóg bezpieczeństwa przewidziany w dyrektywie 2001/95/WE dla zagrożeń, których dotyczą, oraz opublikowała odniesienia do tych norm w części C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.
- (8) W międzyczasie Europejski Komitet Normalizacyjny zmienił normę europejską EN 15649-2:2009+A2:2013 dotyczącą przedmiotów rekreacyjnych pływających stosowanych na wodzie i w wodzie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2005/323/WE z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie wymogów bezpieczeństwa, które muszą spełniać normy europejskie w odniesieniu do pływających artykułów rekreacyjnych przeznaczonych do używania na lub w wodzie zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 104 z 23.4.2005, s. 39).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/390/UE z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie zgodności norm europejskich serii EN 15649 (części 1–7) dotyczących przedmiotów rekreacyjnych pływających stosowanych na wodzie i w wodzie z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa przewidzianym w dyrektywie 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz publikacji odniesień do tych norm w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. L 196 z 19.7.2013, s. 22).

- (9) Norma europejska EN 15649-2:2009+A2:2013 stanowi realizację zlecenia M/372 i jest zgodna z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa przewidzianym w dyrektywie 2001/95/WE. Odniesienie do niej należy zatem opublikować w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (10) W dniu 27 lipca 2011 r. Komisja przyjęła decyzję 2011/476/UE ⁽¹⁾ w sprawie wymogów bezpieczeństwa, które muszą spełniać normy europejskie dotyczące stacjonarnego sprzętu treningowego.
- (11) W dniu 5 września 2012 r. Komisja wydała europejskim organom normalizacyjnym zlecenie normalizacji M/506 w celu opracowania norm europejskich dotyczących stacjonarnego sprzętu treningowego. Normy te miały być zgodne z zasadą, że w zwykłych, racjonalnych i przewidywalnych warunkach stosowania ryzyko obrażeń ciała lub narażenia zdrowia i bezpieczeństwa powinno być minimalizowane poprzez konstrukcję lub zabezpieczenia takiego sprzętu.
- (12) Europejski Komitet Normalizacyjny przyjął normy europejskie (EN 957 części 2 i 4–10) oraz normę europejską EN ISO 20957 część 1. Są one objęte zakresem zlecenia Komisji.
- (13) W dniu 13 czerwca 2014 r. Komisja przyjęła decyzję wykonawczą 2014/357/UE ⁽²⁾, w której stwierdza się, że normy europejskie serii EN 957 części 2 i 4–10 oraz norma europejska EN ISO 20957 część 1 dotyczące stacjonarnego sprzętu treningowego spełniają ogólny wymóg bezpieczeństwa przewidziany w dyrektywie 2001/95/WE dla zagrożeń, których dotyczą, oraz opublikowała odniesienia do tych norm w części C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.
- (14) W międzyczasie Europejski Komitet Normalizacyjny zmienił normę europejską EN 957-6:2010+A1:2014 dotyczącą stacjonarnego sprzętu treningowego.
- (15) Norma europejska EN 957-6:2010+A1:2014 stanowi realizację zlecenia M/506 i jest zgodna z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa przewidzianym w dyrektywie 2001/95/WE. Odniesienie do niej należy zatem opublikować w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (16) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy dyrektywy 2001/95/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Odniesienia do następujących norm są publikowane w części C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

- a) EN 15649-2:2009+A2:2013 „Przedmioty rekreacyjne pływające stosowane na wodzie i w wodzie — Część 2: Informacje dla konsumenta”;
- b) EN 957-6:2010+A1:2014 „Stacjonarny sprzęt treningowy — Część 6: Bieżnie ruchome, dodatkowe szczególne wymagania bezpieczeństwa i metody badań”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2011/476/UE z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie uwzględnienia w europejskich normach dotyczących stacjonarnego sprzętu treningowego wymogów bezpieczeństwa zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 196 z 28.7.2011, s. 16).

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2014/357/UE z dnia 13 czerwca 2014 r. w sprawie zgodności norm europejskich serii EN 957 (części 2 i 4–10) i EN ISO 20957 (część 1) dotyczących stacjonarnego sprzętu treningowego oraz dziesięciu norm europejskich dotyczących sprzętu gimnastycznego z ogólnym wymogiem bezpieczeństwa przewidzianym w dyrektywie 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz publikacji odniesień do tych norm w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. L 175 z 14.6.2014, s. 40).

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylającego dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 181 z dnia 29 czerwca 2013 r.)

1. Strona 49, załącznik, tabela, rubryka „Substancja”, kolumna trzecia, pozycja trzecia pod pozycją „Witamina B₆” w kolumnie drugiej:
zamiast: „dwupalmitynian pirydoksyny”,
powinno być: „dipalmitynian pirydoksyny”.
 2. Strona 49, załącznik, tabela, rubryka „Substancja”, kolumna trzecia, pozycja pierwsza pod pozycją „Potas” w kolumnie drugiej:
zamiast: „diwęglan potasu”,
powinno być: „wodorowęglan potasu”.
 3. Strona 53, załącznik, tabela, rubryka „Substancja”, kolumna trzecia, pozycja trzecia pod pozycją „Selen” w kolumnie drugiej:
zamiast: „selenian sodu(IV)”,
powinno być: „selenian(IV) sodu”.
 4. Strona 53, załącznik, tabela, rubryka „Substancja”, kolumna trzecia, pozycja pierwsza pod pozycją „Sód” w kolumnie drugiej:
zamiast: „diwęglan sodu”,
powinno być: „wodorowęglan sodu”.
 5. Strona 56, załącznik, tabela, rubryka „Substancja”, kolumna trzecia, pozycja trzecia pod pozycją „Cholina i inozytol” w kolumnie pierwszej:
zamiast: „dwuwinian choliny”,
powinno być: „diwinian choliny”.
-

Sprostowanie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 173 z dnia 12 czerwca 2014 r.)

Strona 250, art. 32 ust 4. lit. d) akapit trzeci:

zamiast: „Środki wsparcia, o których mowa w lit. d) akapitu pierwszego, (...)”,

powinno być: „Środki wsparcia, o których mowa w lit. d) ppkt (iii) akapitu pierwszego, (...)”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL